

SALON CG

**-HACAMAT-
ve
-SÜLÜK-**

Altın gün ve diğer hacamat günleri için
randevu almayı unutmayalım

İletişim: 0534 857 81 99

Katılım Sertifikası
istanbul.hacamat.com

SAYIN : CENNET GELGEÇ

Düzenlemiş olduğumuz HACAMAT
ve uygulamaları eğitimi
katılımlarınızla ilgili belgeyi almaya
hak kazanmışsınız.

İmtiyaz Sahibi : Ömer Kıvrak
Sorumlu Müdür : Arda Mustafa Kıvrak
Editör : Kader Koca
Dizgi Tasarım : Hüseyin Er
Basım Yeri : Çakmak Matbaası
İstiklal MahPalalı Süleyman cad.Canan
Sk.No:3/D - Osmaniye
ISSN : 3062-3146

İletişim : 05512611584 Ellek
Kasabası Aydınlar mahallesi kıvrak
Sk. No. 1
Instagram Aydınlar Dergisi
Facebook Ömer kıvrak
Tiktok @kıvrak80
Mail : altaykibra@gmail.com

AYDINLAR

Yerel Kültür Sanat Edebiyat Dergisi

Yıl:1 Sayı: 3 Eylül 2025

Bu Sayımızda YER ALAN KONUKLARIMIZ

KADER KOCA
EMİNE ÖNDER
MELEK AVCI COŞKUN
HAZAL DOĞAN
SİBEL KAYA
DR.CAN GÜRBÜZ
MUSTAFA YEYDEM
AYLA EKİN DENİZ
ZEYNEP KARASLAN EMAN
SAFİYE SAMYELİ
HARUN KÖKSAL
SERAP KAYPAK
HATİCE GÜZEL
BEKİR DAĞSEVER
CIHAT YEŞİLDEMİR
HACER TUNA
ÖKKEŞ PALABIYIK
DR. MUSA GÜVEN
BESTAMI YAZGAN
RÜSTEM AHRAZOĞLU
NERMİN YILMAZ KILIÇ
HATİCE ABUL
ERVA TÜRKÖĞLU
VELİ CUMA
RAMAZAN EREN
HÜSEYİN ER
ALTAY KIVRAK
ALİ KÖŞKER
AHMET İPEK
CENNET GELGEÇ
VE
ÖMER KIVRAK

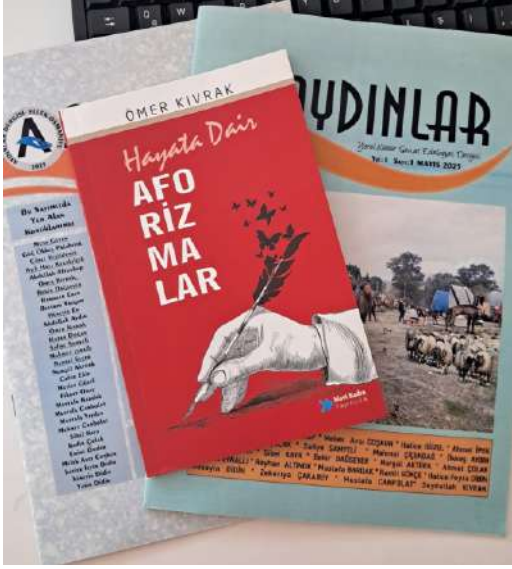

*Beza Nur Öncü
Yapımcı, Sinema ve
Tiyatro Oyuncusu*

İÇİNDEKİLER

1. <u>Aha Geldik Gidiyoruz</u>	Ömer Kıvrak	2
2. <u>Beyza Nur Önispir</u>	Kader Koca	3
3. <u>Bir Kadın</u>	Emine Önder	7
4. <u>Yolculuk</u>	Abdullah Altunkup	8
5. <u>Vesselam</u>	Mehmet Canbolat	9
6. <u>Seyit Onbaşı</u>	Erva Türkoğlu	9
7. <u>Namus Şövalyeleri</u>	Fatma Narin Kılıç	10
8. <u>Ey Oğul</u>	Hazar Doğan	11
9. <u>İzole Ruhlar</u>	Sibel Kaya	11
10. <u>Pembe Rozet</u>	Dr. Can Gürbüz	12
11. <u>Ağla Gönül</u>	Mustafa Yeydem	13
12. <u>Alemde Âdem Olmak</u>	Melek Avcı Coşkun	13
13. <u>Okumasa da Annem</u>	Ayla Ekin Deniz	14
14. <u>Dul Karı Çocukları</u>	Zeynep Karaaslan Eman	15
15. <u>Ayşe Pınar Tümüklü</u>	Ömer Kıvrak	16
16. <u>Yapay Zekâ Şairleri</u>	Safiye Samyeli	17
17. <u>Her Nefes Ayrı Ölüm</u>	Safiye Samyeli	17
18. <u>Geçmişle Yaşamak</u>	Harun Köksal	18
19. <u>Çocuklar İçin</u>		19
20. <u>Ustam</u>	Serap Kaypak	21
21. <u>Dört Mevsim</u>	Serap Kaypak	22
22. <u>Patika Yol 1</u>	Hatice Güzel	23
23. <u>Gazel Yılanı</u>	Bekir Dağsever	24
24. <u>Hasan</u>	Bekir Dağsever	25
25. <u>Dünden Bugüne Ellek</u>	Cihat Yeşildemir	26
26. <u>Kızıyım Ben</u>	Hacer Tuna	27
27. <u>Gedirem</u>	Hacer Tuna	27
28. <u>Olur mu?</u>	Gög Ökkeş Palabıyık	28
29. <u>Yalan Dünya</u>	Gög Ökkeş Palabıyık	28
30. <u>Hedef Belli</u>	Dr. Musa Güven	29
31. <u>Yordu da Gitti</u>	Dr. Musa Güven	29
32. <u>İki Küs Kardeş</u>	Anonim	30
33. <u>Yalın Yürek</u>	Bestami Yazgan	31
34. <u>Çöplük</u>	Rüstem Ahrazoğlu	32
35. <u>Ağladım Yar</u>	Rüstem Ahrazoğlu	32
36. <u>Dikenin Sırrı</u>	Nermin Yılmaz Kılıç	33
37. <u>Sevdiğim</u>	Hatice Abul	33
38. <u>Beni de Götür</u>	Veli Cuma	34
39. <u>Yarım Kaldı Hayaller</u>	Ramazan Eren	37
40. <u>Özledim</u>	Hüseyin Er	37
41. <u>Aşık Sefer Tuna</u>	Hacer Tuna	38
42. <u>Yalnızlık Üzerine</u>	Altay Kıvrak	38
43. <u>Hiç Aklına Gelmiyo mu?</u>	Ali Köşker	39
44. <u>Düzen mi Tutar?</u>	Ahmet İpek	39
45. <u>Cennet Gelgeç</u>		40

Ömer KIVRAK

AYDINLAR KÜLTÜR SANAT DERGİSİ

Ailesi olarak günden güne büyüyoruz.

Hem abonelik çalışması hem gönüllü
yazarlarımız. Ve üçüncü sayımızda
katılan sevgili ;

**KONYA SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
GAZETECİLİK BÖLÜMÜ
1.NCİ SINIF ÖĞRENCİSİ
KADER KOCA**

DERGİMİZİN /Editörlük hizmetlerini
yapmak üzere son okuma,

Editörlük,
Röportaj soruları, vs. katkılarında
bulunuyor.

Ve aynı zamanda
KİTAP çıkarmak isteyen,
Editörlük hizmetleri eksikliği olan
Arkadaşlarımıza
AYDINLAR DERGİSİ kanalı ile hizmet
vereceğiz

Aydınlar mahallemizin bağrından
yetişen kardeşimizin kendisine birinci
sınıf olmasına rağmen tecrübesi için
başarılar dileriz.

AHA GELDİK GİDİYORUZ

Aha geldik aha gidiyoruz.
Sonumuz hep ona doğru.
Hak yolunda bir ömür doldu.
Kalbimizde neşe, sevinç,
ne kadar ise.
Üzüntüde olacaktır elbet
bir köşede.
Aha geldik aha gidiyoruz.

Bugünlere geldik geleli .
Tüttü çok ocaklarda ayrılık yeli.
Bir gün ölüm ile bu bedeli .
Ödemeye hazırız biz ebedi.
Aha geldik aha gidiyoruz.
Rahmetinle
Rahmetlendir bizleri.
Son duamız dilimizde adındır.
Elbet ki.
Hak senin yolundur
Yolumuz .
Bizleri sevgin taçlandır.
Aha geldik aha gidiyoruz.

Rahmetini nur eyle.
Gönlümüzü hür eyle.
Cenazemiz var, başımızı dik eyle .
Ateşinden bizleri mahrum eyle.
Başımız sağ olsun.
Mekanını cennet eyle.
Aha geldik aha gidiyoruz..

Ömer KIVRAK

Beyza Nur ÖNİSPİR

Röportaj: Kader KOCA

Kader KOCA

1. Kendinizi birkaç cümleyle tanıtır mısınız? Hem eğitiminizi hem de oyunculuk yolculuğunuzu özetle?

Ben Beyza Nur Önispir. Adana/Ceyhan doğumluyum. Oyunculuk serüvenim, Karadeniz Teknik Üniversitesi Biyoloji bölümünde okurken üniversitenin tiyatro topluluğuna katılmamla başladı. Sahneyle tanışmam, hayatımın yönünü tamamen değiştirdi. Ardından İstanbul Okan Üniversitesi Konservatuvarı Tiyatro Bölümünü bitirdim. Bu süreçte sahnede ve kamera önünde birçok deneyimim oldu. Hem akademik hem de pratik anlamda tiyatroya ve oyunculuğa tutkuyla bağlıyım.

Ehl-i Cin: İntikam filminde ise **Ceren** adında bir ressamı canlandırdım. Ceren, korku ve bilinçaltı temalarını resmeden bir sanatçı. Film boyunca yanında taşıdığı çizimlerin, aslında yaşanacak olayların adeta birer habercisi olduğu ortaya çıkıyor. Bu durum karaktere mistik bir aura kazandırıyor. Ceren'in sezgisel gücü ve çizimleriyle olan bağlantısı, onu hem gizemli hem de metafizik düzeyde güçlü bir karakter hâline getiriyor. Onu canlandırmak, hem ruhsal hem de sanatsal anlamda derinleşmeye katkı sağladı.

2. *Gasp*, *Orman* ve *Ehl-i Cin: İntikam* gibi korku filmlerinde yer aldınız. Bu yapımlarda canlandırduğunuz karakterlerden bahsedebilir misiniz?

Gasp filminde **Cansu** adında 19 yaşında, asi ruhlu ve ailesiyle sürekli çatışma içinde olan bir genç kıza canlandırdım. Cansu'nun iç dünyası oldukça karışık; dışa vurduğu öfkenin altında görülme ve anlaşılma arzusu yatıyordu. Filmde yaşadığı travmatik olayları çevresine inandırması çok zor oldu çünkü herkes onun "abarttığını" ya da "ilgi çekmeye çalıştığını" düşündü. Bu da karakterin yalnızlığını ve çaresizliğini derinleştirdi. Bu rol benim için oldukça duygusal bir yük taşıyordu çünkü Cansu'nun başına gelenleri anlatamaması, aslında birçok insanın hayatında yaşadığı sessiz çığlıkları temsil ediyordu.

Orman filminde ise **Dilara** adında, kendi bildiğini okuyan ve fazla meraklı bir karaktere hayat verdim. Bolu'nun yoğun ormanlarında geçen bu çekim süreci hem fiziksel hem de ruhsal olarak ilginçti. Dilara, her ne kadar başına gelenlerin nedeni olarak "söz dinlememesiyle" etiketlense de, aslında oldukça akıllı ve sezgileri güçlü bir genç kızdı. Onu oynamak benim için çok keyifliydi çünkü karakter, dışarıdan asi gibi görünse de içinde çok daha derin ve haklı bir merak taşıyordu. Hikâyeyi ilerleten karakterlerden biriydi.

3. Bu filmlerde oynamak, sizi oyunculuk şekliniz ve yaklaşımınız açısından nasıl etkiledi?

Korku filmlerinde oynamak oyunculuğum üzerinde büyük etkiler yarattı. Bu türde en önemli şey, sadece korkmayı değil, izleyiciye korkuyu da hissettirebilmektir. Bu da hem beden hem de duygu kontrolünü iyi bilmeyi gerektiriyor. Özellikle içsel gerginliği doğal ve sahici bir şekilde yansıtmak, beni daha gözlemci ve detaycı bir oyuncu hâline getirdi. Her karakterin ruh hâlini anlamaya ve onu bedenimde taşımaya daha çok odaklanmaya başladım. Bu projeler, oyunculuğa yaklaşımı sadece sahnede değil, hayatın içinde de derinleştirdi.

4. Bu projelerde aldığınız teklif nasıl geldi ve kabul süreciniz nasıl gelişti?

Projeler genel olarak çevresel bağlantılar yoluyla bana ulaştı. Eğitim aldığım süreçte tanıştığım insanlar, sahnede izleyenler veya önceki işlerimi gören yapımcılar aracılığıyla iletişim kuruldu. Senaryolar elime ulaştığında karakterlerin derinliği beni çok cezbedi. Genellikle önce karaktere bağlanıyorum, ardından hikâyeye. Bu bağlantıyı kurduğumda da heyecanla kabul ediyorum. Özellikle korku türü ilgimi çektiği için hem oyunculuk pratiği hem de içsel dönüşüm açısından bana çok şey kattı.

5. Oyuncu olmanın sizin için en büyük faydası nedir?

Oyunculuk benim için sadece bir meslek değil, bir varoluş biçimi. Her karakterle birlikte başka bir hayatı deneyimlemek; başka bakış açıları, başka korkuları, sevinçleri, hayal kırıklıklarını anlamaya çalışmak bana empati kazandırdı. Sahne ya da kamera karşısında olmak, insan ruhunu tanıma biçimim hâline geldi. En büyük faydası, hem kendimi hem de insanları daha derinden anlayabilmek diyebilirim.

6. Sahne ya da kamera karşısında olmak nasıl bir duygu?

İkisi de bambaşka dünyalar. Sahne, benim için "şu an"ın büyüü. Her şey canlı, tafisi yok ve izleyiciyle kurulan bağ çok gerçek. Kamera karşısında ise daha derinlikli bir içsel dünya gerekiyor. Küçük bir bakış, hafif bir mimik bile çok şey anlatabiliyor. Sahne bana canlılık, kamera ise içsel sessizlik katıyor diyebilirim. İkisini de çok seviyorum çünkü ikisi de kendimi ifade etmenin farklı yolları.

7. Okan Üniversitesi'nde konservatuvar eğitimi almak nasıl bir deneyimdi?

Okan Üniversitesi'nde konservatuvar okumak benim için çok yönlü bir dönüşüm süreciydi. Sadece teknik anlamda değil, insan olarak da çok şey öğrendim. Sahne disiplini, beden dili, ses eğitimi gibi temel kazanımların yanında, düşünmeyi, analiz yapmayı ve karakterleri derinlemesine anlamayı öğrendim. Hocalarımla yönlendirmeleri sayesinde kendi oyunculuk dilimi oluşturmaya başladım. Aynı zamanda birlikte çalıştığımız arkadaşarımla kurduğumuz kolektif bağlar da bu süreci unutulmaz kıldı.

8. Kariyerinizdeki ilk adımları atarken ne tür zorluklarla karşılaştınız?

En başta en büyük zorluk, görünür olmak ve doğru fırsatlarla karşılaşabilmektir. Bu sektörde yetenek kadar, doğru zamanda doğru yerde olmanın da etkisi büyük. İlk zamanlarda kendimi anlatmak, göstermek ve bir şans yakalamak kolay olmadı. Ayrıca dışarıdan gelen "başka bir iş yapsan daha iyi olmaz mı?" gibi yorumlarla da baş etmek gerekiyordu. Ama inancım ve tutkuma olan bağlılığım, tüm zorluklara rağmen beni hep ileri taşıdı.

9. Gerek eğitim gerek prodüksiyon süreçlerinde karşılaştığınız en büyük engel neydi ve bunu nasıl aştınız?

En büyük engel sanırım kendine güveni kaybetme anlarıydı. Özellikle yoğun eleştiriler ya da setlerde yaşanan aksaklıklar bazen moralimi çok etkiliyordu. Ama zamanla şunu öğrendim: her zorluk, içsel bir dayanıklılık inşa ediyor. Kendime dönmeyi, yeniden odaklanmayı ve her deneyimi bir öğrenme süreci olarak görmeyi öğrendim. Özellikle sahne disiplini bana bu konuda çok yardımcı oldu.

10. Aileniz bu kariyer seçiminize başta nasıl tepki verdi? Çevrenizden, arkadaşlardan veya tanıdıklardan gelen yorumlar motivasyonunuzu artırdı mı, aksine zorladı mı?

Ailem ilk başta oyunculuğu bir meslek olarak görmüyor, daha çok bir heves gibi değerlendiriyordu. "Biyoloji okudun, oyunculukla ne ilgisi var?" gibi sorularla sıkça karşılaştım. Özellikle konservatuvara yönelme sürecimde tereddütler yaşandı. Ancak zamanla sahnedeki tutkum ve ciddiyetimi gördüklerinde destekleri arttı. Çevremde bazı insanlar beni yüreklendirdi, bazıları ise mesleğin zorluklarını hatırlatmakla yetindi. Ama ben bu yorumları hep içimde süzgeçten geçirdim. Gerçekten inananların enerjisi beni hep daha ileri itti.

11. Tekliflerin gelme sürecinden biraz bahseder misiniz? Ajanslar aracılığıyla mı yoksa bağlantılarla mı?

Çoğunlukla bağlantılar yoluyla ilerledim. Sahnede izleyen bir yönetmen, okuldan bir hocamın yönlendirmesi ya da bir arkadaşımın önerisiyle teklifler geldi. Ajanslarla da çalıştım ama ilk dönemlerde daha çok yüz yüze ilişkilerle ilerledim. Bu bağ kurma hâli benim için önemliydi çünkü beni gerçekten tanıyan insanların aracılığıyla gelen işler daha anlamlı hissedilirdi.

12. Sizin için bir projeyi kabul ederken en önemli kriterler neler?

Benim için en önemli şey hikâyenin ruhu ve karakterin derinliği. Oynayacağım karakterin iç dünyası beni heyecanlandırmalı. Ayrıca projede yer alan ekibin samimiyeti, yönetmenin vizyonu ve işin yaratıcı dili benim için belirleyici. Yalnızca "görünmek" için değil, gerçekten bir şey anlatabilmek için projelere evet demek istiyorum.

13. İleride rol almak istediğiniz yapıım veya proje türleri var mı?

Kesinlikle var. Karakter dramalarının içinde yer almak, psikolojik derinliği olan yapımlarda oynamak beni çok heyecanlandırıyor. Aynı zamanda dönem dizileri ya da tiyatrodaki tarihi karakterleri canlandırmak gibi hayallerim var. Bir de kadın hikâyelerine özel ilgim var; güçlü ya da kırılan ama hep çok gerçek kadın karakterleri canlandırmak istiyorum.

14. Tiyatro eğitimi ile film seti deneyimi arasında nasıl bir fark hissettiniz?

Tiyatro eğitimi bana bir oyuncunun temel taşı olan disiplini, zamanlamayı ve sahnede var olmayı öğretti. Tiyatroda enerji çok yüksek, çünkü seyirci karşında ve her an canlısın. Film seti ise çok daha teknik bir alan; tekrarlar, açılar, ışık... her şey daha kontrollü ama aynı zamanda daha içe dönük. Tiyatroda bedenle anlatmak gerekirken, kamera önünde küçük bir bakış bile yeterli olabiliyor. Her ikisi de birbirini besleyen ama tamamen farklı odaklar isteyen deneyimler.

15. Eğitiminizin, sahne tecrübeniz ve set tecrübeniz üzerinde nasıl bir etkisi oldu?

Eğitimim, özellikle karakter çözümlerinde ve metin analizlerinde bana çok büyük katkı sağladı. Sahne tecrübem ise özgüven kazandırdı; kalabalık karşısında var olmayı, doğaçlamayı ve seyirciyle göz göze gelmenin büyüsünü öğretti. Set deneyimi ise beni daha teknik düşünmeye ve anı daha incelikli yakalamaya itti. Bu üçü birleşince daha dengeli, daha bilinçli bir oyuncu olmaya başladım.

16. Bir karaktere hazırlanırken en çok hangi yöntemleri kullanıyorsunuz?

Karaktere hazırlanırken önce onu duymaya çalışırım; neyi neden yaptığını, neye inandığını anlamaya çalışırım. Günlük tutuyorum karakter adına, sanki o benmişim gibi yazıyorum. Beden çalışmaları ve ses egzersizleriyle de fiziksel olarak o karakterin içine girmeye çalışıyorum. Gözlem yapmak da en çok başvurduğum yöntemlerden biri; sokakta, çevremde benzer davranışlar gösteren insanları izlemek bana çok şey kazandırıyor.

17. Oyunculuk mesleğinin hayatınıza kattığı en özel anı paylaşabilir misiniz?

Bir sahnede, seyircinin sessizce beni izlediğini hissettiğim o birkaç saniyelik boşluk var ya... işte o an, her şeyin durduğu ve sadece "an"ın var olduğu o his benim için çok özel. Ayrıca bir izleyicinin oyun sonrası yanıma gelip "beni çok etkilediniz" demesi, en kıymetli anılarımdan biri. Bu meslek, bazen bir tek kişiye bile dokunmanın ne kadar büyük bir şey olduğunu gösteriyor bana.

18. Son olarak, bu yolculuğunuzda kendinizi 5 yıl sonra nerede görüyorsunuz?

Beş yıl sonra hem sahnede hem de kamera önünde kendini kanıtlamış, güçlü rollerin altından başarıyla kalkmış bir oyuncu olarak görüyorum kendimi. Aynı zamanda akademik olarak da ilerlemek, tiyatro üzerine araştırmalar yapmak ve belki ileride oyunculuk eğitimi veren biri olmak istiyorum. Oyuncululuğu sadece icra eden değil, aynı zamanda aktaran, çoğaltan biri olmayı hedefliyorum.

Röportaj: Kader KOCA
Konya Selçuk Üniversitesi
Gazetecilik Bölüm

Emine Önder

BİR KADIN

Baharın gelişiyle tabiat yeşil örtüye kaplanmış, yeşilin üzerine beyaz papatyalar yayılmış, bütün çiçekler rengârenk açmıştı. Meyve ağaçları da uyanmış, onların çiçekleri dalını terk etmiş, erik çağlaya benzemişti.

“Şeftaliler açmış gece ile gündüz bir olmuştur artık” dedi kadın. Geniş tarlaların üzerinde geçirdi onun baharı; elinde büyük torbası, diğer elinde bıçağı ve küçük kazması.

İneğinin, keçilerinin hangi otu sevdiğini öylesine öğrenmişti ki her bitkiyi tanırdı. Tabiatın yeşillikleri, otlar topraktan çıkınca başlardı onun sevinci. O hayvanları doyacaklar diye sevinir onun içinde yaptığı bu işten zevk alırdı.

Kara kızım dediği ineği, onun gidişine adeta üzülür, ayrılış saati boyunca meler dururdu. Kadın, sesinin duyulacağı yerden ona seslenir: “Buradayım kızım, sana yiyecek getiriyorum,” diyerek adeta onlara teselli verirdi.

Başındaki örtüsünü ucundan tutup arkaya doğru atmıştı. Bir an ayağına baktı. Şalvarı dikenlere takılmış, yine ucu yırtılmıştı. “Yenilemek lazım,” dedi içinden; zaten yenileyip durduğu tek kıyafeti, bu ayağındaki şalvardı.

İneğinin otunu torbasına doldurup gelene kadar uzunca bir zaman geçmişti. Şimdi de fıstık sapı vermeliydi. Yaz bitimi fıstık sapı toplamanın yorgunluğunu da hala hissediyordu. Ama bir türlü vazgeçmiyordu ineğinden, keçisinden. Çünkü onlar canından bir parça olmuştu.

Tavuklarına “kişi” deyip kızarken bile gözlerinden şefkat saçıyordu. Kadın, evine gelmiş dut ağacının yanında duran taş zora atmıştı kendini. Belini dayamış, dut ağacıyla yorgunluğunu paylaşıyordu. Öyle susamıştı ki karşısında duran çeşmeye baktı.

“Hayır hayır, içmeyecekti. O su nereden geliyordu, kim bilir?”

“İyi ki,” dedi kendi kendine, “tarlaya gitmeden önce koca pınardan suyumuzu getirmişim.”

Usluca kalktı, ter sırtından çıkmıştı. Soğumasını beklemedi. Koca pınarın ağaç oluğundan doldurduğu, kendi evinin evinin önündeki kaptan doya doya içti suyunu.

Ne iştir bilinmez, inekler de çeşme suyu içmiyorlardı. Kadın onlar için de gidiyordu pınara. İçmeye değer bir suydı. Onun için bütün mahalle evlerinde çeşme olduğu hâlde zorluklar içerisinde o pınardan su taşımıyorlardı. Bu yolda yorulduğuna değerdı. Koca pınarın çam oluklu suyu...

Neyse ki biraz dinlenmişti ama bir den kadın kolunda bir acı hissetti.

“O da ne?” diye koluna baktı. Komşusunun kovanındaki arılardan biri onu sokmuştu. Daha bu sabah onun balından yemişlerdi. Komşu, bal kesim zamanında onlara da komşu hakkı bir çerçeve petekli bal vermişti. “Ne kadar lezzetli bir bal” demişti yerken.

Düşünmeden edemedi şu sözleri: “Ağzında bal olan arının kuyruğunda iğnesi var.”

Emine ÖNDER

Abdullah
Altunkup

YOLCULUK

Şimdi her şeyi bir kenara bırakıp gelelim kuru fasulyenin faydalarına. Hangi ilde olduğunuzun pek de bir önemi yok aslında. Gözlerinizi kapatın ve benimle yolculuğa çıkın tam da şu an. Dedim ya: mesafeler önemsiz. Bir saniyede sizi ışınlayacağım. Hazır mısınız? Kemerlerinizi bağlayın ve derin bir nefes alın. Herkes geliyor; ha mızıkçılık yapmayın! Mesleğiniz ne olursa olsun bu bedava yolculuğa hayır demeyin. Pişman olursunuz olmazsınız size kalmış. Haydi, başlasın yolculuk. Ha peşinen söyleyeyim orada hayatın gerçekleri ve tam bir hayat mücadelesi var. Sahi bir insan kaç işle meşgul olur ki hayatı boyunca? Hayata beş sıfır geriden başlamanızı istemesem de kısa da olsa empati yapmaya ne dersiniz?

Şimdi, aç gözünü. Neredesin biliyor musun? Tam konum veriyorum. Osmaniye, Düziçi, Ellek, Aydınlar.... Beğendiniz mi? Yıllar önce Aydın'dan göç edip meyvelerini bu topraklara serpiştirmiş Yörüklerin çileli torunundan sadece birine misafirsiniz. Çalın kapıyı. Kim var karşımızda? Tanıya bildiniz mi? Sizi de anlıyorum hiç bir şair ya da yazar yasarken tanınmaz değil mi? Değer de verilmez. Takdir eden de vardır elbette ama keçi çobanı işte diye sallayanlar da yok değildir. Olsun eleştiriye açık bir adam. Tır şoförü, terzi, matbaacı, sair, yazar, dergi sahibi ve çoban. Hayvanların sevdiği insandan korkmayın zarar gelmez onlardan.

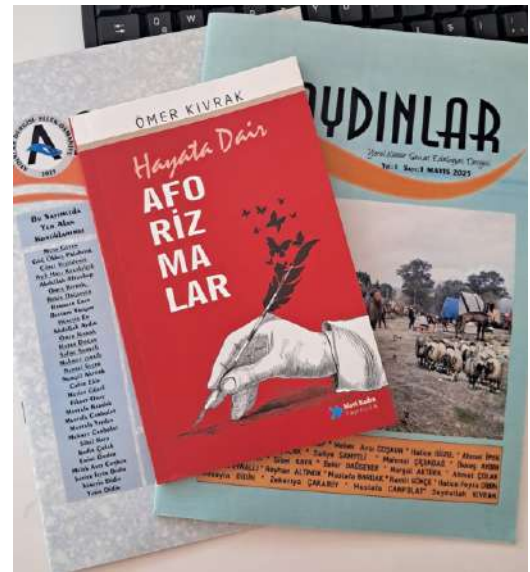
Aforizmalar kitabı ile hayatın kendisine attığı şamarın izlerini silmek istemiş olsa gerek. Adanı cahiller kazılar da kendini aydın olarak tanıtanlar kazıklayınca can bir kaç misli fazla yanıyor. Bunu kendimden de biliyorum. Bu mesele uzun bir mesele...

Her işten sonra üzerine bir bardak soğuk su içmek adet oldu zannımca.

Tık, tık kim o? Boş ver beni. Siz kimsiniz? Doğru adreste miyim? Kime bakmıştınız? Ömer KIVRAK'a bakmıştım. Buyurun benim. Sizi çok merak ediyorum. Kendimi tanıtayım da aç mısınız tok mu? Önce bir karnımızı duyuralım. Sonra çay eşlik etsin muhabbete...

Muhabbetiniz köyü olsun. Adres vermesi benden... Gidin, görün ve sizde dinleyin. Tüm hayatlar pembe panjurlu evlerde yaşanmasa da namı değer çileli şair, Ömer KIVRAK. Tanıştığınıza memnun olur. Ya siz?

Abdullah ALTUNKUP

Mehmet Canbolat

VESSELAM

Basit aşk hikayesi olsa da
Yaşamayı zor du benim için..
Tabi yaşana bilseydi...
Engeller olsun bulunduğumuz konum
olsun
O kadar çok doluydum ki
Kendimi ifade edemedim kimselere
İçimde ukte kaldı ..
Avazım çıktığı kadar bağırısam da
Ne çare!!!
Yüreğimden dökülen her cümle
gözlerimin
Nuru ıslandı.
O kadar kifayetsiz kaldı ki bendeki bu
çirpinişlerim.
Bendeki bu benliği Ne göğe sığdıra
bildim
Nede yere...
Zaman geçtikçe daha çok arıyor
yüreğim
Gidişini hüsrana
Gelişini Vuslat ile bekliyorum...
Velhasıl
En çokta zamana kırgınım
Geç kalmışlıklar yüzünden
erişemedim
Sana....
Susmak en ihtişamlı yüreğimizin ve
dilimizin
Sükut halidir.
Vesselam

Mehmet Canbolat

SEYİT ONBAŞI

Erva TÜRKOĞLU

Siz bilir misiniz Seyit Onbaşı'nın ne yaptığını? Bilir misiniz o Çanakkale Savaşı'nı kimle, kimin sayesinde kazandık; o sevinci yaşadık, o vatani, o bayrağı, insanları korumak her gencin elinde olmayan bir anahtar gibidir. Seyit Onbaşı o anahtarı kullandı. O kadar cesur, o kadar kararlıydı ki kurtardı hepimizi.

O düşmanların boğazdan geldiğini görünce dedi ki: "Ey Seyit, sen bu gemileri durdurmalısın. Şayet bu gemiler boğazı geçerse İstanbul'a varırlar; İstanbul düşer, Anadolu elden gider, ezan susar, bayrak iner, namus gider. Her şeyimizi kaybederiz. Dinin, vatanın ve namusun için bu mermiyi kaldırmalısın. Ama nasıl?"

O sırada Seyit Onbaşı tüm bildiği duaları okudu ve güç istedi Rabbinden. Mermiyi üç kez çatırdayan kemikleriyle kaldırdı ve onların en büyük zırhı olan Ocean zırhlısını dümen kısmından vurdu. Ali ve diğer arkadaşları: "Vurdun onu Koca Seyit, vurdun!" diye bağırıyorlardı.

Ey Koca Seyit Onbaşı ve diğer 253.000 asker, yiğit Mehmetçik! Boynumuzun borcu olan o borcu ödemek için neler yapılır, neler verilir amma ödenmez. Hepiniz ezanla geldiniz, sela ile gittiniz. Bu vatan için canınızı feda ettiniz. Unutmayın, katıldıkça orduya sizin gibi yiğitler, güvenle yaşayacak hep yarın için ümitler. Vatan için savaşan, bizim için can veren Seyit Onbaşı'na ve tüm Mehmetçiklere buradan selam olsun.

Mehmet Akif Ersoy'un da dediği gibi: Sahipsiz olan vatanın batması haktır, sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır."

Erva Türkoğlu

Fatma Narin KILIÇ

NAMUS ŞÖVALYELERİ

Çocukluğumdan bir parçamı aldılar sanki.
Bir çığ gibi koştum yaşamak hevesinden.
Kahpe bir gece bu gece,
En masum düşlerimin ırzına geçen...

Soysuz sabahlara uyanmak istemiyorum
Ki, recm ağırlığı var üstümde.
Kaç taş vaftiz eder ki bu günahı?
Dinsiz değilim,
Lakin aynı dine inananlara kırgınım.

Müptelasıydım bir zamanlar, ya hak deyip
Na hak çekenlerin.
Duydum ki eteğimin boyu eksikmiş.
Şükür ki aklım eksik değil.
Ama baş edemedim
Kadını düşkün sayan,
Namus bekçisi şövalyelerle.

Göğsümün orta yerinde
Kocaman bir panayır;
Lekesiz çocuklar dans ediyor
Kelebek uykusu hayallerimde...

Oysaki saçlarımı
Siyahın kaderine yakışmayan
Bembeyaz kurdele ile bağlamıştı annem.
Çocuk yüreğimden
Masumiyete yelken açmış
İsimsiz hayallerimi sömürdüler bu gece..
Kasıklarımda kirliliğin bir celladın parmak izi,
Masum tenim de tanımadığım azaplar.
Bıçak sırtı darbeler katlediyor,
Ayak bileklerime akan çocukluğumu.

Güneşin kızıydım oysaki,
Şimdi köşe başında sönüyor
Sokak lambalarından önce umutlarım.
Ve bir sarhoşun "Nasılsın?" sorusu...

Bir devir sona erdi bu gece.
Henüz tanışmadan kaybettiğim
Genç kızlığım çalındı insanlık
hazinemden.

Oysaki ben hep on altı yaşındayım;
Papatya falına inanan.
Zamanın ötesindeyim şimdi
Ve çocuğumla çocuğum.
Tomurcuk mevsimi,
Göğüs uçlarım,
Süt kokan nefesim
Nefesine karışıyor bir sabinin.

Her şeyin bir bedeli var derler,
Peki benim çalınan yıllarıma
Kaç kefarete ödenir ki?
Akan duru sular temizler mi
Kasıklarımındaki şeytan döllerini?

Şiir yazmak kolaydı;
Bir öyküde yer almakta
Yahut da
En heyecanlı sahnesi olmak bir filmin.
Çok acıtıyor canımı
Baş karakter olmak.
Bu nasıl bir histir
Bilen varsa söylesin.

Her şey yaşandığı kadar anılmalı.
Bir tutam rüzgâr esintisiydim bu âlemde,
Bir toz zerresi,
Bir çift âmâ göz.
Renk körü değildim ama
Siyaha boyandı ömrüm.
Öyle mutluluk falan deyip
Umutlanıyorum bazen.

Fazla kelama gerek yok;
"Ardı olmayanın derdi çok olur"muş ya
hani..
Unutulmaya yüz tuttu artık
Benim dokuzuncu köy hikâyem.

Fatma Narin KILIÇ

EY OĞUL

Halinden şikayet etme be oğul
Bu hali verene şükretmek gerekir
Kim girmiş zahmetsiz mihnetsiz cennete
Bir vuslat bahçesine girmen gerekir.
Daha hamsin çiğsin be oğul
Görmek, bilmek için yaşamak gerekir
Bak zaman ilaç gibi gelir insana
Yürümek büyümek için yorulman gerekir.
Sakın babana gücenme be oğul
Anlamak için önce dinlemen gerekir
Yufka yürekliydi o, seni çok severdi bilirsin
Ölmeden önce kıymetini bilmen gerekir
Bak anlımdaki o derin çizgiler neden be oğul
Ne çektiklerimi bilmen gerekir.
Anlata bilsem sana bir bir, hece hece
Her gece oturup ağlaman gerekir.
Ne ayrılıklar ve vurgunlar yemiş bir
babayım ben be oğul
Yine de kadere küsmemem gerekir.
Tutunacak tek dalımsın sen,
tek umudum.tek aydınlığı
Kadir kıymet bilmen gerekir.
Seni seviyorum, seni seviyorum be oğul,
Allah a emanet ol,olman gerekir.

01-01-2011 HAZAR DOĞAN

KISSADAN HISSE

Osmanlı döneminde Üçbaş Nüreddin Hamza Efendi (v. 948/1541) ismiyle meşhur bir âlim vardı. Bu zât parasını çok tasarruflu kullanırdı. Ata binmez, eski elbise ve ayakkabı ile yetinirdi. Bu sebeple halk arasında "Paracı Hoca" olarak tanınmış. Biriktirdiği para ile Fâtih Karagümrük'te önce Üçbaş Medresesi'ni, daha sonra da Üçbaş Mescidi'ni yaptırmış. Âlimlerin ve fukarânın kalması için odalar yaptırarak bunlar için pek çok vakıflar tahsis etmiş. Bunu duyan tanıdıkları şaşırılmışlar:

"Hocam siz parayı bu kadar çok sevdiğiniz hâlde harcamaya nasıl kıydınız?" diye takılmışlar. Hocaefendi de şu mânidar ve nükteli cevabı vermiş:

"Kıymetli dostlarım! Sizler haklısınız. Ben parayı çok severim. Onun için de paramın dünyada kalmasına gönlüm râzî olmadı. Onu kendimden önce âhirete gönderdim."

(Taşköprüzâde, eş-Şekâiku'n-Nu'mâniyye (thk. A. Suphi Furat), s. 540-541)

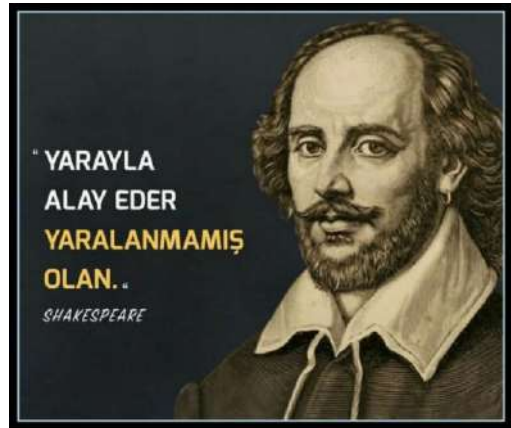
İzole Ruhlar

Sessiz bir odada yankılanır gölgem,
Zamanın ötesinde unutulmuşum
resmen.
Kimsenin bilmediği sokaklarda
yürüsem,
Duyulur mu sessiz şiirlerimin çılgılığı
derinden.

Bir fısıltı gibi silik, bir hayal gibi
yarım,
Gözlerimde kaybolmuş eski anılarım.
Ne geçmiş çağırır ne gelecek bekler,
Adım sonsuz bir döngüde yankılanır.

Artık rüzgâr bile bilmez ismimi,
Gökyüzü tanımaz yorgun suretimi.
Yalnızlık olur en eski dostum,
Ve ben, izole ruhların yankısı olurum.

Sibel Kaya

PEMBE ROZET

Orta yaşlı ve düzgün giyimli bir adam sessizce kafeye girerek köşedeki masaya oturur. Garsona sipariş vermek için beklerken yan masadaki gençlerin kendisine bakarak gülüştüklerini fark eder. Belli ki yakasına taktığı küçük pembe kurdele şeklindeki Rozetine gülmedirler. Bu alaylı bakışları görmezden gelen adam, yan masadakilerin bu ısrarlı sırtmalarına dayanamayarak elini lacivert ceketinin yakasındaki rozete götürerek, 'Bu mu?' diye bakışanlara sorar. Yan masadakiler yüksek sesle gülerek, 'Küçük güzel Pembe kurdeleniz lacivert ceketinize pek de yakışmış!' diyerek sırtmaya devam ederler.

Orta yaşlı adam bu sözü söyleyen delikanlıya dönerek,
'Lütfen masama buyurun bunu tartışalım' der. Biraz önce tüm sevimliliğiyle sırttan delikanlı sebebini anlamadığı bir utanma ve sıkıntı hissine kapılsa da gelip masaya oturur. Adam anlaşılır ve yumuşak bir sesle,
'Bu Rozet tüm dünyada, içinde olduğumuz ayda, kadınların arasında meme kanseri bilincini yaygınlaştırmayı ifade ediyor. Ben bu rozeti annemin adına takıyorum' der. Bu açıklama karşısında başkalaşan delikanlı, 'Çok üzüldüm, anneniz meme kanserinden mi öldü' diye sorar.
'Hayır' diye cevap verir orta yaşlı adam ve devam eder:
'Annem sağ. Küçük bir çocukken kendimi yalnız hissettiğim korkulu anlarımda her zaman başımı saklayabileceğim ve huzur bulacağım yumuşak bir yuvadır annemin memeleri. Annemin sağlığı için dua ediyorum.
'Hımmm' diye kekeler delikanlı.
'Bu rozeti karım için takıyorum' diye devam eder orta yaşlı adam.
'Karınız da herhalde iyi' diye sorar delikanlı.
'Evet, evet' der adam
'Karım benim için aşk ve sevgi kaynağı olmuştur her zaman. 23 yıl önce sevgili kızımızı beslemiştir memesiyle. Karımın sağlığı için Allah'a şükreliyorum.'

Sanırım kızınızın sağlığı için de takıyorsunuz?
'Hayır... Kızımı bir ay önce meme kanseri nedeniyle kaybettik.
'Yaşının çok genç olduğunu düşünerek ihmal etmiş memesinde fark ettiği kitleyi. Bu nedenle geç kaldık.'
Genç delikanlı, yüzündeki utangaç ve üzüntülü bir ifadeyle,
Çok üzgünüm bayım. Özür dilerim' der...
Orta yaşlı adam 'Kızımın anısına öğünerek takıyorum Bu küçük pembe kurdeleyi. Bu sayede çevremdekileri de aydınlatabiliyorum. Şimdi evine git, karınla, kızınla, annenle konuş' deyip cebinden çıkardığı küçük pembe kurdele rozetini uzatırken, delikanlı öne eğilir ve takmama yardım edebilir misiniz?' diye mahçup mahçup sorar.
'Bir mumun, diğer mumu yakarak aydınlatmasıyla kaybedeceği hiçbir şey yoktur.'
Lütfen bu hikâyeyi yayarak diğer mumları da aydınlatın...
TÜM AYDINLIKLAR KADINLARIN OLSUN...

Dr. Can Gürbüz
Türkiye Meme Vakfı

AĞLA GÖNÜL

Ne ağlarsın behey gafil
Gülme gülme ağla gönül
Bir gün olacaksın sefil
Gülme gülme ağla gönül

Gül olsanda solacaksın
Bin yaşasan öleceksin
Bir çukura dolacaksın
Gülme gülme ağla gönül

Niye böyle dolup taştın
Gururlanıp kibirleştin
Sanki sıratımı geçtin?
Gülme gülme ağla gönül

Hep yüksekte oldu gözün
Faydasızdır oğlun kızın
Mahşer günü geçmez sözün
Gülme gülme ağla gönül

Tüm yaşantın yalan olur
Malın mülkün talan olur
Sanma dünya sana kalır
Gülme gülme ağla gönül

Bu dünyaya kafa yorma
İbadetten geri durma
İmanından taviz verme
Gülme gülme ağla gönül

Paran pulun fayda vermez
Sevdiklerin seni görmez
YEYDANI' der kimse sormaz
Gülme gülme ağla gönül.

Mustafa YEYDEM

Melek Avcı Coşkun

ÂLEMDE ADEM OLMAK

Yıpranmış hayatla sürülen ömür
Bazen sönük bazen alevli kömür
Kıldan ince kılıçtan keskin emir
İki cihan hesap verir kalp kıranlar

Dönüp bakın hele dertle derildik
Hiçle kalp yorduk da boşa darıldık
Sitem edip eşe dosta kırıldık
Yok dostluğa duvar gibi duranlar

Bilene Dünya'da imtihan varmış
Beyhude yaşarsan ötesi zormuş
Âlemde Adem'lik gizli bir sırmış
Siz anlatın bize bunu erenler

Zaman bu, ah'la -vah'la gelir geçer
Yer ve vakti ecel kendisi seçer
Beklerken nasipse ömür, kul duçar
Hayır, kelam edin bican yoranlar

Gül, Hurigül hep der kader
Güzellik gör etme yaşamın heder
Şaşkın beşer olan muchule gider
An be an hiç bitmez kaygı verenler.

Melek Avcı
COŞKUN

Ayla Ekin Deniz

OKUYAMASA DA ANNEME

Sen gittin ya... Zaman nasıl geçmiş, inan bilmiyorum. Her gün senin kokunla, senin eşyalarınla yaşamak bambaşkaymış. Gidişinle sadece yalnız kalmadım, ruhumda bir boşluk oluştu anne. İçimde kocaman bir eksiklik, kelimelere sığmayan bir hüznün var artık.

Biri bana bir şey söylediğinde, içimden "Annem yok ya, onun için böyle söylüyor" diyorum.

Eşim bir laf etse, hemen "Tabii annem yok, onun için böyle diyorsun" diye geçiriyorum içimden.

Başım derde girse, "Annem olsa şimdi ne yapmam gerektiğini söylerdi" diyorum.

Her sabah, bana dua eden biri olsun istiyorum. Umarım oradan, bulunduğu yerden dua ediyorsundur bana...Annem, senin o sabah sabah ettiğin duaları çok özledim.

Gülüşmelerimizi özledim. Babama kızdığın günleri özledim. Spotçuya "stopçu", antibiyotiğe "antibotik", ambulansa "ambalaj", Suat'a "Fuat" demeni... Hepsini, her birini özledim anne.

Ben yemek yaparken her on dakikada bir mutfığa gelip "onu şöyle yap, bunu böyle yap" diye karışmanı, bazen kızıp fırlattığın terlikleri bile...

Elli yaşımda bile annenin terliğini özleyen bir çocuğum ben anne. Yani anlayacağın; ben seni, seni sen yapan her şeyi çok ama çok özledim.

Anne biliyor musun, biz Kemal'le baş başa kaldık. Ama ben artık ona sadece "Kemal" demiyorum, "kardeşim" diyorum. Bayram geçti...

Senin yerine onun elini öptüm. Öptürmedi, "Sen benden büyüksün" dedi. Ama bil ki biz çok iyiyiz anne. Kardeşimi sana layık bir şekilde koruyorum, sen hiç merak etme.

Anne, her şey bana yabancı artık. Yalnız değilim ama içim hep yalnız. Ama biliyor musun, sen gittikten sonra hiçbir şeye eskisi gibi üzülmiyorum. Çünkü artık biliyorum ki, bu hayatta en büyük acıyı yaşadım ben. İnsanlar beni güçlü sanıyor. "Mutlu" sanıyor. Ama değilim anne... Benim yasım hiç bitmedi.Yüce Rabbim seni aldı, isyan etmiyorum.

Ama... bir tık daha kalamaz mıydın be anne? Birazcık daha?Sen bana hep "Çet Ayşen" derdin ya. Çet Ayşen hâlâ burada, hâlâ mücadelede. Kafasını kimseye eğmiyor, senin kızın dimdik ayakta duruyor anneciğim. Sen rahat ol, yorulma, üzülme. O çok değer verdiğin tek şeydi, Kemal'in iyiliği. O da çok iyi, çok mutlu şimdi. Hiçbir eksikliğini hissettirmiyorum.Senin yokluğunu bile...

Anne, her sabah sanki sen varmışsın gibi kalkıyorum. Dualarımı ediyorum. Kapını açıyorum. Yattığın yatağın başına gidiyorum. Elbiselerini okşuyorum, bazen giyiyorum. Onlarla şakalaşıyorum. Senin o kafasında gül olan şapkayı getiriyorum; hani beni güldürmek için takardın ya...

Bazen onu takıp aynanın karşısına geçiyorum. Sanki sen yanımdaymışsın gibi yapıyorum. Anneciğim, seni çok seviyorum. Çok özlüyorum. İçimde bir boşluk, içimi kemiren bir sızı var. Ama sen rahat uyu... Yattığın yer nur, mekânın cennet olsun. Bu mektubu uzatabilirim ama... yarımım işte. Eksik bir hayat bu sensiz. Çok eksik...

Senin Çete Ayşen seni hiç unutmadı. Asla unutmayacak.Bu dünya da herşey boş..En kötüsü annesiz kalmakmış gerisi boş..Seni çok seviyorum annem. Çok...

Ayla Ekin Deniz
Aydın

Zeynep
Karaaslan Eman

DUL KARI ÇOCUKLARI

Annem henüz otuz beş yaşında dul kalmış. Mahallede herkes ona acımış on altı yaşında evlenmiş. “Okutmadı babam ona çok yalvardım. Ebe okuluna çok istedim göndermedi” derdi. Mahallede üç kardeş adımız hep dul karı çocuklarıydı.

“Komşu benim erikleri toplamışlar.”

”Aaa dul karının çocuklarıdır.”

“Komşu benim tavukların follukta yumurtaları yok. Kim alır ki ?”

“Dul karının çocuklarıdır. Git işte parasını”

Zavallı annem ağlayarak sinirlenir bizi de döverdi. Oysa biz bahçeden çıkmaz hep bahçemizde oynardık. Annem bizim yapmadığımızı bilse de sürekli bağırırdı.

“Gitmeyin kimsenin bahçesine laf getirmeyin bana.”

Ablam ve abim “Gidelim buralardan” diye ağladıkça ben bir şey anlamazdım.

Annem “Bu ev dedenizden kaldı. Dul maaşıyla geçinmek kolay mı şehirde” derdi.

Üç tavuğun yumurtasını annem hep bize pişirirdi. Annem okulda açılan dokuma kursuna gitmeye başlamıştı. Kurs bitince ambarda duran tezgâhı çıkardı. Tezgâh büyük annemden kalmıştı. Artık evde kilim dokunmaya başlamıştı. Annem iki eski kilimi sandıktan çıkardı. Kursta boyadığı yünleri ip yaptı. Komşumuz Safiye teyze, Ümmü teyze, Cennet teyze ona yardım ettiler. Onlar bu işi iyi biliyordu.

Muhtar annemin desenli kilimlerini çok beğendi. “Fadime bunları şehire gönderelim kızım bunlar çok güzel” dedi.

Annem “Bu desenler büyük annemin balkanlarda dokudukları desenler” dedi.

İki ay sonra İstanbul'a kilimler göndermeye başladık. Artık anneme para geliyordu.

Annem dört koyun aldı. Sütümüz yoğurdumuz artık hiç eksik olmuyordu. Ablam liseyi kazanınca yatılı gitti. Abim de yüksek okulu kazandı. Muhtar ona burs çıkarttı. “Dul karı çocuklarına burs varmış. Ankara'dan onay geldi” dedi.

Kaymakam Asım Bey köyümüze dul ve yetimlere kömür dağıtılacağını müjdeledi. Yıllardır dul kadın çocukları olarak aşağılanıp itilmişliğin acısı şimdi sevince dönüşmüştü. Arap ülkelerine doğal kilimler göndermeye başlayan annem iki tezgâh daha almıştı. Üç tezgâh durmadan seccade kilim dokumaya başladı. Komşu kızları her gün dokuma için bize geliyordu. Annem çok iyi kazanmaya başlamıştı. Artık darlık günlerimiz bitmişti. Kümesimiz tavuk hindi dolmuştu.

Aradan yıllar geçti. Ablam çocuk doktoru abim şirket yöneticisi bende avukat oldum.

Durumu olmayan dul kadınlardan ücret almıyorum. Onlara Ücretsiz danışmanlık yapıyorum...

Zeynep Karaaslan Eman

TANITIM SAYFASI

Ayşe Pinar TÜRÜKLÜ”

Başarılı bir iş Kadını “Ayşe Pinar TÜRÜKLÜ”

Şekerdere köyümüzün özünden yetişmiş kendini mesleğine adanmış Başarılı bir iş kadını, yeri geldi mi ev hanımı, yeri geldiğinde, Patron, yeri geldiğinde iş İnsanı, yeri geldiğinde çizmeli Hanım Ağa.

Kalkınmada öncü projelerin öncüsü, Atılım insanı, yardımsever kadın Ayşe Pinar TÜRÜKLÜ Hanımefendinin 1. yıl 3. sayımızda Aydınlar Dergisi Haber Kültürel Ebedi Şiir dergimizde hayatına dokunacağız.

Zeytin sezonu yakın olmasıyla beraber hasat zamanına hazırlanan temiz ferah kalite değeri yüksek kendi doğup büyüdüğü köyündeki zeytinyağı fabrikasını sezon hazırlıklarına başladı .

Gaziantep’te mobilya sektörünün öncüsü...

Aydınlar Dergisi olarak Başarıların devamını dileriz.

Sanayi Bakanlığından Asuman Hanımçıgımla projelerle dolu güzel bir gündü

YAPAY ZEKA ŞAİRLERİ

Yapay zeka çıkınca her birey şair oldu
Kopyala yapıştırı nice sayfalar doldu
Ne utanma bildiler ne edepten renk soldu
Süslü cümlelerini okuyup da kanmayın
Yapay zeka yazıyor şair olmuş sanmayın

Ne kalem ister gönül, ne defter ne de silgi
Testi boş olunca hiç sızar mı dışa bilgi?
Tek isteği bunların şan şöhret, bitmez ilgi
Süslü cümlelerini okuyup da kanmayın
Yapay zeka yazıyor şair olmuş sanmayın

Robota "Aşkım" diye, rüşvet veriyor sanki
Robot cevap veriyor, aşkıyla olmuş kanki
Göz boyarlar yalanla — valla dostum inan ki
Süslü cümlelerini okuyup da kanmayın
Yapay zeka yazıyor şair olmuş sanmayın

Sayfalarına baksan sanki şiir köşesi
Altında kırk beğeni: "Bu şiir ruhun sesi!"
Yalakalar ordusu boş tüketmiş nefesi
Süslü cümlelerini okuyup da kanmayın
Yapay zeka yazıyor şair olmuş sanmayın

Sanat neymiş sor desen, emoji den dem tutar
Ego desen tavanda gören dilini yutar
Filozof olmuş bunlar, sanma dilini yutar
Süslü cümlelerini okuyup da kanmayın
Yapay zeka yazıyor şair olmuş sanmayın

Sözde duyarlı bunlar, her konuda yazalar
Beğeniye susamış, yapmayana kızarlar
Maya bozuk olunca alttan kuyu kazarlar
Süslü cümlelerini okuyup da kanmayın
Yapay zeka yazıyor şair olmuş sanmayın

Üç beş benzetme ile sanma olur Fuzuli
Kafiyeyi zorlayan klavyede meczubi
Hashtag ile yazarlar kör kuyunun yok dibi
Süslü cümlelerini okuyup da kanmayın
Yapay zeka yazıyor şair olmuş sanmayın

Marifet zannederler robot ile yazmayı
Emek vermek yerine seçer hazır bir payı
Ne hüzün var dizede, ne de aşkın bir tayı
Süslü cümlelerini okuyup da kanmayın
Yapay zeka yazıyor şair olmuş sanmayın

Sanırlar yapay mısra dillerde destan olur
Şan şöhret ne varsa arayıp onu bulur
Emekçi şairlerin sesi bile boğulur
Süslü cümlelerini okuyup da kanmayın
Yapay zeka yazıyor şair olmuş sanmayın

Şiir, kalbin işidir, yapmacıkla yazılmaz
Robotun yazdığıyla edebi yol kazılmaz
Bir gönülden çıkmalı, yüreğe akmalı haz
Süslü cümlelerini okuyup da kanmayın
Yapay zeka yazıyor şair olmuş sanmayın

Samyeli der; Gooleden derleyip de sözleri
Şair oldum diyerek boyamayın gözleri
Böyle gizlenilemez riyakarlık izleri
Süslü cümlelerini okuyup da kanmayın
Yapay zeka yazıyor şair olmuş sanmayın.

Safiye SAMYELİ 27.07.2025

HER NEFES AYRI ÖLÜM

Gözlerin memleketim, yüreğin sılam benim
Senden ayrı düşünce soluyor inan benim
Şahit yüce sevdama imanım dinim benim
Hasret denen ateşte yandırm yeter gülüm
Sensizlik zulüm bil ki, her nefes ayrı ölüm

Bir seni özledikçe yüreğimde çağ yanar
Gözleri öden bir damla içime düşüp kanar
Bu seveda değil artık, kalbim bir isyan sanar
Unutamam mümkün değil sensin benim aşk çölüm
Sensizlik zulüm bil ki, her nefes ayrı ölüm

Ne bir söz unutturur ne zamanla geçerim
Geceleri suskunum, gündüzleri seçerim
Dualarla ismini her nefeste biçerim
Vuslatın hayaliyle arşa çıkıyor külüm
Sensizlik zulüm bil ki, her nefes ayrı ölüm

Yollarına serilmiş gözlerimde sabahlar
Hasretinle yanarım, kanar derin yaralar
Gözlerimden geçiyor senli tüm hatıralar
Derman ararken gönlüm kırılmış bölüm bölüm
Sensizlik zulüm bil ki, her nefes ayrı ölüm

Bin yeminle bağlıyım, senle başlayan aşka
Küllense de sevdamız dönmez artık başka
Her adımda sensizlik saplanırken yavaşça
Hicranla parçalanır bulanır berrak gölüm
Sensizlik zulüm bil ki, her nefes ayrı ölüm

Samyeli der; hokkamda var iken aşka hatır
Senle yanar her hece, senle titrer her satır
Bu derde derman olmaz ne tekke ne de yatır
Duvak olmayı bekler elimde duran tülüm
Sensizlik zulüm bil ki, her nefes ayrı ölüm

Safiye SAMYELİ

Harun KÖKSAL

GEÇMİŞLE YAŞAMAK

Faruk Nâfiz Çamlıbel'in ünlü "Han Duvarları" şiirini bilirsiniz, duymuşsunuz veya biliyorsunuzdur..

Şiirde ismi geçen *Maraşlı Şeyhoğlu Satılmış kimdir diye hiç aklınıza geldi mi? Yemen cephesinden Sarıkamış cephesine sevk edilen, Maraşlı askerlerden biridir.

Memleketinden, sevdiğinden ayrılalı 10 yıl olmuştur ve ailesi muhtemelen öldüğünü düşünüyordur. Yemen'den döndüğü için üzerinde kışlık elbisesi bile yoktur. Sarıkamış'ın o soğuşunda hastalanır. Savaş bittikten sonra köyüne, anne ve babasına dönmek için yola çıkar, ancak vereme yakalanmıştır.

Ulukışla taraflarında kaldığı bir handa, köyüne ulaşmadan ölür. Ölmeden önce de hanın duvarlarına aşağıdaki dörtlükleri yazar.

Garibim namıma Kerem diyorlar.
Aslımı el almış harem diyorlar.
Hastayım derdime verem diyorlar.
Maraşlı Şeyhoğlu Satılmış'ım ben...

On yıl var ayrım kına dağından,
Baba ocağından yar kucağından,
Bir çiçek dermeden sevgi bağından,
Huduttan hududa atılmışım ben...

Gönlümü çekse de yârin hayâli,
Aşmaya kudretim yetmez cibâli,
Yolcuyum bir kuru yaprak misâli,
Rüzgârın önüne katılmışım ben...

1922 yılının soğuk bir Mart ayında Kayseri Lisesi'ne atanan genç edebiyat öğretmeni **Faruk Nafiz Çamlıbel ise Kayseri'ye giderken aynı handa misafir kalır.

Şeyhoğlu Satılmış'ın ölmeden önce duvara yazdığı o meşhur dörtlükleri görür...
Ve o dizeler Faruk Nafiz Çamlıbel'in ünlü HAN DUVARLARI şiirine dönüşür.

Demem o ki, bu ülkenin her bir köşesinde şehit kanı vardır.
Kolay alınmadı bu ülke.
Onlarca yıl anasından, yarından, çocuğundan ayrı, cepheden cepheye koşan,
Yazlık kıyafetlerle eksi 20 derecede savaşıyan yiğitlerin sayesinde oturuyoruz bu topraklarda.

Bu toprakların bir metresini bile gözden çıkartanın gözü çıkar...

Dolar ile almadık ki biz bu ülkeyi dolar ile yıkılsın,
Petrol ile almadık ki, petrol artınca yıkılsın,

Sokak oyunlarıyla almadık ki, sokakta kaybedelim.

Kan ile aldık, kan...
Ve ancak kan ile veririz.
Sahip çık vatanına...

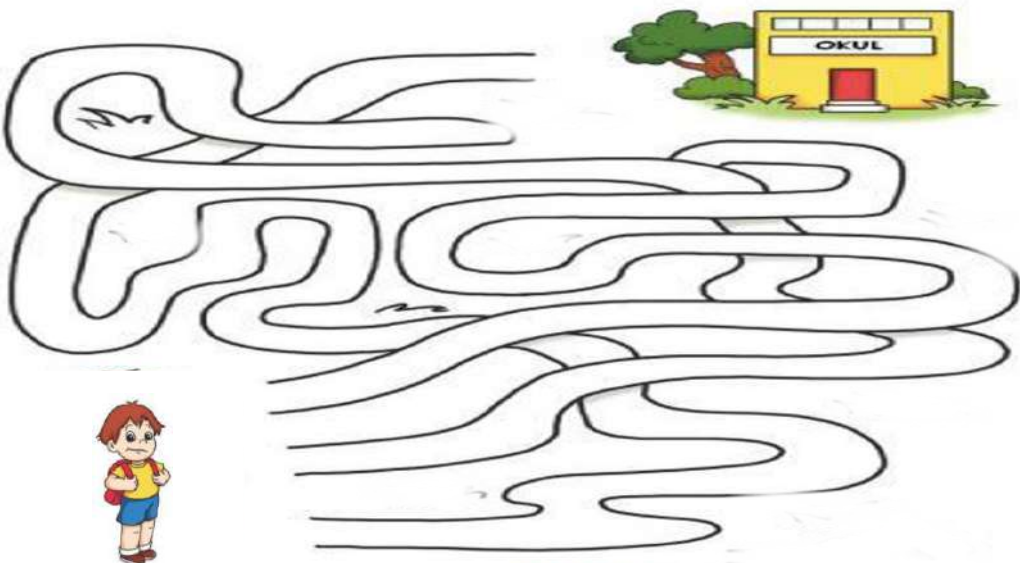
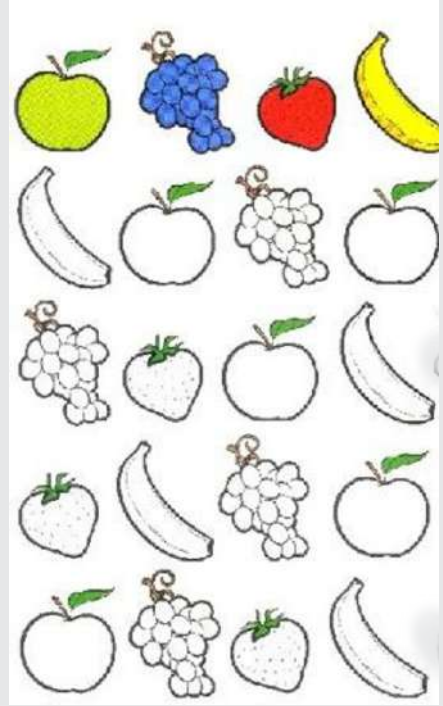
Harun KÖKSAL

Bilmece Bulmaca Çocuklar İçin

Bilmeceleri cevabı olan görselle eşleştirelim.

<p>Altında birçok teker, Üstünde yük çeker.</p>		<p>İki tekerleği var, insanı biraz yorar. Sakin araba sanmayın, Bambaşka bir adı var.</p>
<p>Dörtten fazla tekerleği var, Uzunca yolla hep gider, Hasret çekenleri kavuşturur.</p>		<p>Mavi tarla üstünde, Beyaz güvercin yürür.</p>
<p>Sıra sıra odalar, Birbirini kovalar.</p>		<p>Rüzgar üfürür, Su götürür.</p>
<p>Kocaman bir deve, Suda yüzer seve seve.</p>		<p>Dağdan gelir takı takır, Ayakları gümüş bakır.</p>
<p>Havalarında dolaştırır, Yolcuları hızlı ulaştırır.</p>		<p>En çok köyde olur, Bazen tarla sürer, Bazen yük taşır.</p>
<p>Havada gider, Askerler biner. Uçak gibidir, Pervanesi döner.</p>		<p>Hem yaya taşır, Hem taşıt taşır Denizin üstünden. Karşıya geçirir.</p>
<p>İnsan içine biner, Suyun altında gider, Biraz balığa benzer.</p>		
		
		
		
		

BOYAMA

Okula Gidelim...

Çocuklar İçin

Okulların açıldığı bu günlerde
andımızı hatırlayalım

ANDIMIZ

Türküm, doğruyum, çalışkanım.

İlkem;
küçüklerimi korumak,
büyüklerimi saymak,
yurdumu, milletimi,
özümnden çok sevmektir.

Ülküm;
Yükselmek, ileri gitmektir.

Ey Büyük Atatürk!
Açtığın yolda gösterdiğin hedefe
durmadan yürüyeceğime and içerim.
Varlığım Türk varlığına armağan olsun.

Ne mutlu Türküm diyene!

Yeterli değil

Küçük çocuk okulun ilk günü
sonunda eve döner.

Annesi sorar,

-Bugün ne öğrendiniz?

Çocuk cevaplar,

-Yeterli değil, yarın tekrar gitmem
gerek

Haksızlık

Öğretmen, iki öğrencisine kızar ve
ellişer kez adlarını yazmalarını
söyler. Öğrencilerden biri bu
karara itiraz eder:

-Öğretmenim, bu haksızlık olur.

-Neden haksızlık olurmuş?

-Onun adı Ali, benimki ise
Abdurrahman

Ödev

Öğretmeni Kemal'in ödevlerine
bakıyormuş.

-Kemal bu yazı babanın kaleminden
çıkmiş olmasın?

Kemal:

-Evet öğretmenim, çünkü yazarken
babamın kalemimi kullandım.

Serap KAYPAK

USTAM

Hadi usta,
kur şu çilingir sofrasını denize karşı
masaya; ha, fazladan bir kadeh daha koy,
doldur içine tam onun istediği gibi,
sek ve buzlu.
Ama sen içme, usta;
o kadehin sahibi var,
gelir belki şimdi,
olmadı yarın,
belki bir hafta,
belki bir ay,
belki de yıllar,
yıllar sonra.
Biz bakalım denimize,
vur çatlasın, çal oynasın balıklar,
mavi denizde
yine mavi çekti canım, be usta,
günlerden de hep mavi.
Zaten sahi, mavi umut muydu?
Bir taraftan rüzgar geliyor, usul usul.
Cereyan mı yaptı, ne;
canıma, sol tarafıma,
yüreğimin tam ortasına bir sızı başladı.
İnanılmaz bir ağırı,
yürekte başlayan sızı,
sol tarafımı tamamen kapladı.
Neyse, biz bakalım denimize; şu
duvardaki cümbüşü de alsana eline,
çal, sabahlara kadar çal, oynasın,
vur patlasın kadehler, be usta.
Canım yine mavi çekti,
günlerden de hep mavi.

Zaten sahi, mavi Umut muydu?
Temmuz'un kavuran sıcaklığında d
onuyorum.
Usta; içim titriyor.
Bırak şu zımbırtıyı, kafamda
zonkluyor
sanki, şu illet mi çarptı, ne.
Güneş doğmadan bir de ben d
alayım şu
mavi denize, be usta;
belki iyi gelir, tenime
açılırım derinliklerine, olmaz mı?
Ha...
Sen masayı toplama, usta;
bak keyfine, fazla olan kadehe
De
dokunma.
Ben bir saate kadar gelirim,
belki
3-5, belki de hiç.
Belki de hayat maviden ibaret
Değildir,
belki de güneşin kızılılığı gibi
Alevi de vardır.
Canım yine mavi çekti, be usta;
günlerden de hep mavi.
Zaten sahi.
mavi umut muydu?..

Serap Kaypak
Ozan Mavi

Serap KAYPAK

DÖRT MEVSİM / TABİAT ANA

Bir ağaç düşünün: önce yeşil, sonra mor; derken sarıya bürünür ve tekrar yeni elbiselerini giymek için soyunur.

Aynı, sevgilisine güzel görünmek için; kolu kanadı kırılmış, acı çekerek aceleyle, yeni elbisesiyle örtünmeye çalışan Aşkın gibi.

Ben şu an evimin balkonunda oturmuş, akşam, bilmem saat kaçta; diğer apartmanlar arasında sızan loş ışıklarla beraber, aysız karanlık gökyüzünde tek bir yıldız görüyorum. Parlak ve bana göz kırparak dikkatimi çeker: bu Yıldız neden tek diye? Bakarım etrafına; uzak mesafelerde tektük yıldızlar.

Komşuları, ama hepsi de kendi hallerinde. Gündüz gözüne baktığımda, dediğim gibi, apartmanlardan başka bir şey yok. Bir de, görebildiğim kadarıyla boş çiçek saksıları.

Ben manzarayı, doğayı, tabiat anayı ancak resimlerden; çocukluğumda kalan, zihnimde yer alan yaşanmışlıklardan ve dinlediğim masallardan ibaret.

Ne güzel, tabiat ana, doğa, hayat; benim, senin, onun var olma sebebi, mutluluğumuzun sembolü. E, öyleyse mutlu olsana.

Yeşil ve tonları deyince, nedense aklımıza çayır, çimen, böcek, kelebeklerle dans eden çocuklar, meleşen kuzular, otlaştan oğlaklar, hoplayan zıplayan başkaları. Başlarız o eşsiz manzara karşısında şiirler yazıp, resimler yapmaya, piknikler, geziler, eğlenceler kırıla gitsin.

Sevgililer kucaklaşmaya, kuşlar ötmeye başlamış bile; mutluluk canları çalıyor. Papatyalardan taç yapar sevdiğini; bildiğimiz halde yine de şüphe duyar, papatyadan medet umar, ona inanırız; papatyanın canı pahasına kendisini bizlere feda edeceğine bilerek.

Ya, Deniz manzarasına ne demeli: gökyüzü ile Deniz, her ikisi de mavi, birbirine karışmış sonsuz umutları; ama ufuk çizgisi ayırıyor onları.

Gecesi ayrı bir güzel, gündüzü ayrı. Düşünsene, yere, kumların üzerine oturmuşsun; elinde bir kadeh, gündüz ya da gece fark etmez. İster gece ateş yak kumların üstünde, istersen gündüz sevdiğin ismini yaz, çizdiğin kalp içine, içine nefesini çektiğin zaman; mis gibi iyot kokusu ve balık ve rakı. Usul usul dalga sana doğru gelir, kırık ışıklarıyla beraber: hoş geldin bahçene. Uzattığın ayaklarına, bacaklarına dokunur sessizce. Köpüklü sularıyla sana şeref eder; belki biraz tenini yakar, tuzludur, konyaktır ama tatlı-serttir. Hele de akşam, yatağına yattığında o mis koku ve dalga sesleri uyutmaz seni; hayaller alemine götürür. O manzarayı da ölümsüzleştirmek için yine fotoğraflar çekip, şiirler yazmaz mısın?

Hele, tabiat ananın çocuklarından biri de kıştır. Kar tanesi beyaz, lapa lapa; o da usul usul, kelebekten hafif, incitmeden üzerine konan. Ne kadar da soğuk olsa hava hiçe sayarsın, beyazın güzelliği karşısında. Saftır, temizdir, narindir; eğer ki avucunda sıkarsan bir tutam karı, yok olur. O zaman annesi sevmez seni. Yolda arabanla gidiyorsun, beyaz manzara eşliğinde; camdan dışarı bakarken o yolların efendisi, beyaz kasketini giymiş

Dağlar seni selamlar. Yapraklarını dökmeyen yeşil ağaç üzerinde, beyazlar mesken tutmuşlar; hemen fotoğraf makinesini alır, ölümsüzleştirirsin. Ya da çıplak ağaçlara sarılmış karlar arasında.

Mavi gökyüzünde, beyaz bulutlar arasında; güneş gösterse de yüzünü, sevindirse de, ortalığı karan soğuğu dondurur yürekleri. Güneş ışınları ile beraber karın beyazlığı çarpar, seni küstürürsün onları. Ben karı geline benzetirim; eminim siz de öylesinizdir. Tülden şeffaf, üzerindeki halıları, pulları, doğanın diğer kalanları.

Bir yanda Hazan mevsimi, bir yanda da sevdiğin sevgili. Sararmış, solmuş yapraklar, gazeller, çalılar, gökyüzünde sallanan kuşlar. Gül gelmiş, aylardan Eylül; tarlada buğday, buğdayda başak, başak. Sarı saçların başaktan; sarı, tuhaf bir burukluk içinde; hiçbir şey yapmak gelmez içinden, ama acele edersin, her seferinde özgürlüğe, ayağındaki tutsak zincirle.

Peki ya, yağmurda hiç ıslandın mı? Tabiat ana ekmeğini suluyor toprakta, kuşlarını yesin diye. Toprağa karışan bir tohum serpilip açıyor, ergen kızlar gibi; sonra uzuyor göğe karşın ve meyve veriyor sana. Sahi, sen hiç kırmızı elma yedin mi? Yağmurda ıslandın mı? Sen hiç dudakların, saçların, ıslak; yağmur damlası, yüzünden göğsüne doğru indi mi hiç? Şarkılarda konu oldun mu hiç? Bir öptüm, bir öptüm, bir daha öptüm; kimseler görme di, öpüştüğümüzü, yağmurdan başka. İki gözüm çıksın. Şairin dediği gibi, yağmurda gökyüzüne bakabildin mi? Çılgınca sağa sola kaçtın mı? Ben kaçmadım, sadece ıslandım; yenik düştüm.

Unutma, bu evrende sen sadece kendinsin. Tabiat Ana, kendini yenileyip durur, tekrar doğurur, güler, çoğalır. Ya sen, yok olmakla mükellefsin; yok olduğunda sadece meydan kalır. O meydana, nasıl, ne şekilde doldurduğunda senin elinde.

Serap KAYPAK- Mavi Duygular

PATİKA YOL. 1 bölüm

Köyden yaylaya uzanan Ince bir yol patika dedikleri. Aslında gerçek yaşanmış bir hikayeydi yaşananlar. Eşeklerin yavaş adımlarla bazen de çıplak ayaklarla. Toprağa basarak ilerlediği o patika yol. Her yazın başında güneş daha doğmadan çıkarlardı yola. Annesi heybesini takardı babası eşeğin semerini düzlerdi. Narin, sırtında küçük bir çanta bir mendil, bir tarak, bir saç tokası. Defter kalem eksik etmez. Sabahın serinliği tenine dokunduğunda ürperirdi. Ama o ürperti üşümek değil heyecandı. Yaylaya kavuşmanın heyecanıydı. Çiçeklerin içine uzanmanın, kuzulara kavuşmanın heyecanıydı.

Patika yol boyunca eğilip bükülen söğüt, ağaçlı yolların kenarında renga renk çiçekler, papatyalar açardı. Narin bazen durur annesinden azar işitse bile papatya toplardı. Demet demet toplar onları götürür bardağa koyardı. Çiçekler yerinde güzel derdi kendi kendine.

Bir dere vardı rengarenk kelebekler uçuşurdu, Narin, kendini cennette sanırdı. Yaylaya vardıklarında yayla havası, toprak, bir başka kokardı. Gökyüzü, daha mavi, rüzgâr daha nazikti.

İlk gece çadırda uyumakta zordu. koyunların meleşmesi, dışarda havlayan köpeklerin sesi. Narin, bunları severdi. Sabah olduğunda ilk yaptığı iş dereye koşmak olurdu. Ayaklarını suya sokar, suya taş atardı. Bir çığlık atar sonra gülümsemeye başlardı. Su serin olur, suyun yüzüne güneşin vurması bir başka güzel olurdu.

Narin, küçüktü ama gönlü büyüktü. Doğayı severdi sessizliği severdi. Ama en çokta patika yolu severdi çünkü o yol onu hep sevdiği yerlere götürürdü.

Yaylalarda koyunlar daha uyanmamıştı çadırın dışında yanan ocak üstünde çaydanlık sessizliğe eşlik ediyordu...

Hatice GÜZEL

Bekir DAĞSEVER

GAZEL YILANI

Öykünün adını gören, duyan bazıları bu "gazel yılanı" nereden çıktı diyebilirler. Doğada: engerek, darbız, başı yağlıklı, boz faşık, kep kepi, kör, ağırveren, evren, ok yılanı ve şahmeran dan ayrı birde gazel yılanı varmış. Yılanlar hakkında birçok öykü duyulmuştur. Benim de yılanlar hakkında birçok hikâyeler duyduğum olmuştur. Fakat gazel yılanını hiç duymamıştım.

Bu yılanın diğer yılanlardan daha tehlikeli olmak gibi ayrı bir özelliği varmış: Avına ya da zarar vereceği her hangi bir canlıya, gazel altından hiçte fark ettirmeden yaklaşmak...

Zaten fark ettirmeden sinsi işler yapan birilerine ; ' gazel yılanı gibi işini fark ettirmeden yapıyor ' derler.

Gazel yılanı ıssız dere coplanların da (karışık, dal ve gazellerle dolu) dolaşır. Rastladığı keçi sürülerinden gözüne kestirdiği bir hakınaya (sütlü dişi keçi) yaklaşır. Onun sütüyle beslenir. Rengi mıktanlı (karışık, kamuflaj) renginde olur. Diğer yılanlar zomzalaklı (serin, soğuk) havalarda uyuşup kalırken onun, zomzalaklı havalardan etkilendiğini hiç gören olmamıştır.

Bir yaz boyu hakınaların sütü çekilene kadar hakına sütüyle beslendiği söylenir. Zaten ona süt vermeye alışık olan hakına her gün aynı yere gelir. Gazel yılanını sütsüz bırakmazmış.

Doğa dengesinin gerçeği olarak öteki yılanlar kış uykusuna yatar. Bunun için kışı geçirecekleri bir yer bulmak zorundalar. Gazel yılanı dışındaki yılanlar kendilerine barınacak yer yapmadığından genelde hazır yuva arayıp bulurlar. Buldukları bu yuva, çoğunlukla fare yuvası olur. Fare deliğinde devinimsiz kalan yılanlar, farelere yem olmaktan kurtulamazlar. Gazel yılanı kışın dahi hareketli olduğundan kendisine yaklaşan ya da yaklaşacak olan farelerin ısını, korkusu alırlar. Bu sebepten olmalı ki buralarda birisine gazel yılanı dendiğinde kendini hem kurnaz hem de akıllı sanır. Tüm organları gevşer sevinci o anda sınırsızlaşır. Yanında bulunanlar hele de gençler keşke bana da gazel yılanı deseler diye iç geçirir.

Bu yöre de her hangi bir askerlik anısı, yılan lafı, birde define lafı ortaya atıldı mı, lafın gerisi gelmez. Akşamsa sabaha, sabahsa akşama kadar sürer. Bu tatlı sohbetten, bir işi çıkıp ta ayrılmak zorunda kalanlar, dinleyicilere anlatamadığı anılarını kendi kendine, bire beş katarak anlatır. Ama yine de anlatılmak istenenler bir topluluğa anlatılırsa, sohbet daha da koygun olur.

Öykümüzün gediklisi böyle bir sohbette bağdaş kurup otururken bakmış, define lafının ardı arkası kesilmiyor; laf uzadıkça uzuyor: "Arkadaşlar lafın harmanı olmaz, laf çakırlıyı batırır. " ben, sabah erken kalkacağım, işim var, gidip yatayım, deyince ötekilerde bu öneriye katılıp hepsi birden dağılmışlar. Kalabalığı oluşturanlar hayallerinde hazine bulup yaşadıkları yoksulluktan kurtulmayı düşlerken oda yazıp

KİBRİT kutusuna koyduğu bir aşk mektubuyla sokağın sonundaki sevdiğine, aşkını ilan ediyor. Aşkını ilan ettiği sevgili adayından cevap bekliyor şimdi.

Kaygılı ama eşit adımlarla yürüyordu. Mahallenin tamamının yatıp uyuduğunu anlayınca, yavuklusunun evine birkaç adım kala durdu; son bir kez sağı solu kolaçan edip uzun, biraz da zorlamalı, üç kere öksürdü: Öhü! Öhü! Öhü!...

Yavuklusunun evinin tam hizasına geldiğinde sırtına ufak bir taşla vuruldu. Taşın ardından da KİBRİT kutusu tırpadak önüne düştü. Hemen eğilip kutuyu aldı. Heyecandan olsa gerek kalbi küt küt atıyordu. Koşar adım eve gitti. Eve girer girmez, önce aynanın karşısına geçip yüzüne baktı. Kendi yüzünün rengini görünce korktu. Geç onu... İçinde bulunduğu an onun için öyle önemliydi ki... Her şey elindeki KİBRİT kutusunun içine yüklenmişti. Ömrünün bundan sonrasının başlangıcıydı. Odasını kapısını kilitleyip KİBRİT kutusunun içinden mektubu çıkardı. İçinden ne çıkacaktı acaba? "Evet" çıkmasını çok istiyordu.

Üzerinde, kaldıramayacağı bir yük vardı sanki. Nefesini zor alıp veriyordu. Başladı okumaya. İlk satırları hiçbir umut ışığı yokmuş gibiydi. Gözleri kararıp kaşları çatılarak okumasını sürdürdü. Sona doğru geldiğinde sözcükler güzelleşmeye başladı. Gönül okşayıcı sözleri okudukça kendine gelmeye başladı. Son satır en güzeliydi:

"Selamlar, sevgiler Gazel Yılanım"
Bu sözü okuyunca "Heyt!" diye bir sevinç çığlığı attı. Çığlığını atıp aldı kağıdı kalem; Başladı yazmaya:
"Gazel Yılanından biricik Hakınasına"

Bekir DAĞSEVER

Bekir DAĞSEVER

HASAN

Bir derdin olmalı durumdan belli
Bal için çalışır arı be Hasan
Yaşın kırkı geçmiş yaklaşmış elli
Ömür artık olmuş yarı be Hasan

Gurbetin yolunu mesken tutmuşsun
El işinde eriyerek bitmişsin
Bazı toprak bazı handa yatmışsın
Fakirin olmuyor yeri be Hasan

Çocuklar geride ekmek bekliyor
Gurbet sılasına umut ekliyor
Azrail'de ara sıra yokluyor
Seni görmek ister diri be Hasan

İsyan ettin bu yokluğu verene
Nazlı bindi istasyonda trene
İlaç dedin tuz bastılar yarana
Gizli oyun oynar biri be Hasan

Ben Dağsever farkım var mı hasandan
Güzde geçti haberim yok Nisan'dan
Yârab versen ne eksilir kesenden
Varlık neden gelmez beri be Hasan

Bekir DAĞSEVER

CİHAT YEŞİLDEMİR

DÜNDEN BUGÜNE ELLEK

Dinleyin mezardan Ellek,in halini,
Asvaltsız yol-sokak kalmadı böcolu
emmi.

Beton yaptı torun ahşap evini,
Ardıç kiriş-direk kalmadı muslu emmi.

Yandı ocaklarda dirgenle yaba,
Köşelerden kalktı teneke soba,
Herkesin altında son model araba,
At-merkepten binek kalmadı musacık
Musa emmi.

Müslümanlık kaldı sadece lafta,
Camiide üç-beş ihtiyar safta,
Kur an açılmıyor, bekliyor rafta,
Hadise hiç gerek kalmadı göyçe Mustafa
emmi.

Yağ-peynir marketten, ekmek fırından,
Emekliyiz, endişe yok yarından,
Erkekler korkuyor kadınlarından,
Mutfakta un- elek kalmadı demirci Ali
emmi.

Traktörler eker, aletler söker,
Pekmezin yerini aldı çay-şeker,
Afgan, Suriyeli kaldı ter döker,
Saban tutan bilek kalmadı Dönük fakı
emmi.

Köyler şehir oldu, şehir köy oldu,
Çobanlar, çıraklar şimdi bey oldu,
Eski görenekler bilmem ney oldu,
Sizler gibi örnek kalmadı başabak
mustafa emmi.

Tohum melez oldu, oynandı geni,
Sebzeler, meyveler diyor albeni,
Şişirdi göbeği, ağarttı teni,
Hormonsuz bir yemek kalmadı cırı
emine memmet emmi.

Kimimiz tansiyon, kimimiz şeker,
Yürümek yok artık, herkeste teker,
Kız-oğlan otuz beş yaşında bekar,
Eski düşün dernek kalmadı sefer
veli emmi.

Seherde horozdan başkası kalkmaz,
Eski anneler yok ocağı yakmaz,
Sabah ondan önce kahvaltı yapmaz,
Erken çıkan erkek kalmadı hacali
Murtaza emmi.

Ellek eski köy yeniye döndü,
O eski evlerin ışığı söndü,
Göçelim, şehirler çok rahat dendi,
Kadir kıymet, emek kalmadı Mart
emmi.

Rahmetli Deliveli Halil dedem,
Fatma ebem,
Demirçi Ali dedem,
Emine ve Fadima nenem,
Babam,
Annem
Ablam
Teyzelerim
Dayılarım
Amcalarım
Halalarım
Mekanlarınız cennet olsun inşallah

Cihat Yeşildemir

Hacer TUNA

KIZIYIM BEN

Sinesinde nice derdi
Gizleyenin kızıyım ben
Zalimlere göğüs gerdi
Dizleyenin kızıyım ben

Bazen tatlı acı esti
İçerine odu bastı
Bazı umudunu kesti
Sızlayanın kızıyım ben

Ömründe bahar görmedi
Demi devran hiç sürmedi
Yaralarını sarmadı
Tuzlayanın kızıyım ben

Hüzünlenip ufka daldı
Gözleri yollarda kaldı
Nicesine selam saldı
Gözlüyenin kızıyım ben

Can babamdı Âşık Sefer
MUHAMMED'E oldu nefer
Gülmedi yârdan bir sefer
Közlüyenin kızıyım ben

Tuna'm kırık direğinden
Geçti hayat süreğinden
Ateşleri yüreğinden
Cızlıyanın kızıyım ben

Hacer TUNA

GEDİREM

Gönül tezgahında dert katar katar
Nice acı sözler sineme batar
Dostun ettikleri düşmandan beter
Bir meçhule doğru çekip gedirem

Nice aylar geçti bak nice yıllar
Düşürmez adını konuşur diller
Getirmez kokunu gayrı o yeller
Ayrılık odunu yakıp gedirem

Nedir bu hasretlik nedir bu çile
Zehri yudumladım ben bile bile
Gittim artık senden kal güle güle
Seni yüreğimden söküp gedirem

Tuna'm öz özünü hicrana saldı
Badesiz aşk ile sazını çaldı
Onulmaz dert ile bükülüp kaldı
Yükledim yükümü çıkıp gedirem

Hacer TUNA

1976 Osmaniye Sumbas ilçesinin
Reşadiye köyün de dünyaya geldi.
Çukurovanın Âşıkların,dan olan
Âşık Sefer Tuna'nın kızıdır.

Nefsini hesaba çek,
elinde kalem kâğıt;
Allah sana verincee
sen de kullara
dağıt...

Nezir Fazıl

Göğ Ökkeş PALABIYIK

OLUR MU?

Garip yüzü gülmediği dünyada
Yaşamının tadı TUZU olur mu?
Şu Mecnunun ermediği murada
Mutluluğun sizi BİZİ olur mu?

Hukuk bilmez cahil düşman var iken
Bu gönlümde feryat figan kor iken
Şu dünyada diplomalı kör iken
Okuyanın fikri SÖZÜ olur mu?

Güzel Anadolu döndü virana
Acep ne diyorlar bunu sorana
Ceza veriliyor karşı durana
Böyle adaletin GÖZÜ olur mu?

Kimi çalışıyor kimi yatıyor
Kimi para için dostun satıyor
Çeşme akar iken ağzın tutyor
Böylesinin doğru YÜZÜ olur mu?

Göğ Ökkeşim yine durmaz yerinde
Bir sızım var dinmiyor ki derinde
Devran döner elbet günün birinde
Soysuz sopsuzların İZİ olur mu?

Göğ Ökkeş
PALABIYIK

YALAN DÜNYA

Yörü bire yalan dünya
Gün GÖRMEDİM senden Birgün
Gerçek sandım hepsi rüya
Dem SÜRMEDİM senden Birgün

Dolu dedim hep boş çıktı
İyi dedim gönül yıktı
Canın Seven candan bıktı
Can VERMEDİM senden Birgün

Elbet kabî seni bilen
Seni sevip geri gelen
Doğduğunda var mı gülen
Yen YERMEDİM senden Birgün

Göğ Ökkeş'im gerçek söyler
Sana inananlar neyler
Nerde Şimdi koca beyler
Gül DERMEDİM senden Birgün

Göğ Ökkeş PALABIYIK

KARACAĞOĞLAN

Ala Gözlüm,

Ala gözlüm, ben bu ilden gidersem,
Zülfü perişanım kal, melil melil.
Kerem et, aklından çıkarma beni;
Ağla göz yaşın sil, melil melil.

Yeğîn ey sevdiğim, sen seni düzet;
Karayı bağla da, beyazı çöz, at;
Doldur ver badeyi, bir daha uzat;
Ayrılık şerbetin ver, melil melil.

Elvan çiçeklerden sokma başına,
Kudret kalemni çekme kaşına,
Beni unutursan doyma yaşına,
Gez benim aşkımla yar, melil melil.

Karac' oğlan der ki: Ölüp ölünce,
Ben de güzel sevdim kendi halimça;
Varıp gurbet ile vasil olunça,
Dostlardan haberim al, melil melil.

Dr.Musa Güven

Ortopedi ve Travmatoloji Uzmanı

HEDEF BELLİ

Sabah uyanırsın gözlerin şişer
Baston tutamazsın elinden düşer
Mirasçılar gelir başına üçer
Hedef belli oldu menzil görüldü.

Elbet birgün hesap günü gelecek
İyi insanları onlar bilecek
Kimi ağlayacak kimi gülecek
Hedef belli oldu menzil görüldü.

Melekler karşında hesap soracak
Sevabın günahın önde duracak
Yaptığın işleri alem görecek
Hedef belli oldu menzil görüldü.

Hayatın bitiyor hesap görüldü
Yalancı dünyada defter dürüldü
Amel defterine damga vuruldu
Hedef belli oldu menzil görüldü.

TABİBİ sırada durakta bekler
Söylerken sözünü kekeler tekler
Yaşanan anıyı kalbinde saklar
Hedef belli oldu menzil görüldü.

29.04.2025

Dr. Musa GÜVEN

YORDUDA GİTTİ

Nasıl bir hevesti yanında olmak
Sevilerek sevip sevgiyle dolmak
Bir ömür sevdiğin kollarda kalmak
Kader sillesini vurdu da gitti

Ne güzel başladı huzur içinde
Bin çiçek kokusu vardı saçında
Yaşını sormadım bilmem kaçında
Sevgiyle bir bakıp durdu da gitti

Dalgalı saçları göze batıyor
Gözlerinden sevgi kalbe akıyor
Edası endamı Yürek yakıyor
Huyumu suyumu sordu da gitti

Sevgim bir karşılık görür mü bilmem
Onsuz bu dünyada sefalar bulmam
Yaşarken dünyada onsuzda olmam
Gözümde sevgiyi gördü de gitti

Bülbülün çilesi gül ile olur
Çaresiz bir sevda gelinde bulur
Çare yoksa sonu ahrete kalır
Sevdası bu ömrü yordu da gitti

TABİBİ çaresiz yolu gözlüyor
Sevgisi yürekte seni özlüyor
Yarayı almış da her gün sızlıyor
Geri kalan ömrü sordu da gitti.

25.02.2025

Dr. Musa GÜVEN

İKİ KÜS KARDEŞ

Bir zamanlar, birbirine bitişik iki çiftlikte yaşayan iki erkek kardeş vardı. Günlerden bir gün bu iki kardeş arasında bir anlaşmazlık baş gösterdi. İki kardeş arasında o zamana değin ilk kez görülen anlaşmazlık, giderek büyüdü ve kardeşler arasında ayrılığa neden oldu.

İki kardeş, birbirlerine yalnızca küsmekle kalmadılar, yıllardır ortaklaşa kullandıkları tarım makinelerine değin sahip oldukları tüm araç gereçlerini ve mal varlıklarını da ayırdılar. Küçük bir yanlış anlama sonucu başlayan anlaşmazlığı izleyen ayrılık, giderek büyüyen bir uçuruma dönüştü ve en sonunda yerini, karşılıklı kullanılan hoş olmayan sözlere bıraktı.

Bunun arkasından da beklenenler oldu ve kardeşler arasında önce şiddetli bir kavga, sonra da ürkütücü bir sessizlik yaşanmaya başladı. Bir sabah, bu iki kardeşten büyüğünün kapısına bir usta geldi. Elinde büyük bir marangoz çantası vardı. Ev sahibinden geçici bir iş istedi: "Yapılacak ufak tefek bir işiniz varsa, size yardımcı olmak isterim" dedi. "Elimden hemen her iş gelir. Birkaç gün çalışırım, işi bitiririm."

Büyük kardeşin aklına o an bir "iş" geldi.- "Evet, sana göre bir işim var" dedi ve küçük kardeşinin çiftliğini işaret etti. "Şu derenin karşısındaki çiftlik, komşumdur. Daha doğrusu, benim küçük kardeşime aittir o çiftlik. Geçen haftaya dek benim çiftliğimle onun çiftliği arasında bir otlak vardı. Sonra o, buldozeriyle oraya ırmak bendi yaptı ve şimdi aramızda, otlak yerine, çiftliklerimizi birbirinden ayıran bir dere var."

İş isteyen adam, büyük kardeşin söylediklerini dikkatle dinle dikten sonra sordu:"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi.

Büyük kardeş önce kuşkusunu, sonra da kararını açıkladı : "Kardeşim bunu, bana acı vermek için yapmış olabilir", dedi. "Fakat şimdi ben, onun yaptığından daha büyük bir şey yapacağım."

Bunları söyledikten sonra adamı aldı, ahırların olduğu yere götürdü ve duvarın dibinde yığılı duran kütükleri gösterdi. "Senden, bu kütükleri kullanarak, iki çiftlik arasında üç metre yükseklikte bir çit yapmanı istiyorum" , dedi. "Kaç gün çalışırsan çalış, nasıl yaparsan yap ama bana öyle bir çit yap ki, gözlerim kardeşimin çiftliğini artık görmek zorunda kalmamın".

İş arayan usta, başını salladı: "Sanırım durumu anladım, efendim", dedi. "Şimdi bana çivilerin, kazma küreğinin yerini gösterin ki hemen işime başlayayım."

Büyük kardeş ustaya kazma, küreğinin ve çivilerin olduğu yeri gösterdikten sonra, alışveriş yapmak için kasabaya gitti. Usta ise, tüm gün boyunca ölçerek, keserek, çivileyerek sıkı bir biçimde çalışmaya koyuldu.

Akşam güneş batarken o işini bitirmiş, çiftlik sahibi büyük kardeş ise alışverişini tamamlamış, kasabadan dönüyordu. Çiftliğe gelir gelmez ustanın yaptıklarına baktı ve şaşkınlıktan gözleri, yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı.

Karşısında, yapılmasını istediği çit yoktu ama, derenin bir yakasından öteki yakasına uzanan görkemli bir köprü vardı. Biri kendi çiftliğinin toprağına, öteki küçük kardeşinin çiftliğinin toprağına oturtulmuş sağlam iki ayak üzerinde, yanlarındaki korkuluklarına varıncaya dek tüm ayrıntılarıyla yapılmış ve tam anlamıyla "usta işi" denilecek kusursuzlukta bir köprü uzanıyordu.

Büyük kardeş, hâlâ geçmeyen şaşkınlığıyla bu köprüyü seyrederken, karşıdan birinin geldiğini gördü. Dikkatle baktığında gelen kişinin, komşusu, yani küçük kardeşi olduğunu anladı.

Kardeşi, kollarını iki yana açmış olarak köprünün karşı ucundan kendisine doğru yürüyordu: "Benim sana karşı yaptığım bunca haksızlığa ve söylediğim bunca kötü sözlere karşın sen, bu köprüyü yaptırarak ne denli iyi ve ne denli büyük bir insan olduğunu gösterdin", dedi ağabeyine. "Şimdi bir büyüklük daha yap ve sen de kollarını açarak bana gel..."

Köprünün iki ucundan ortaya doğru yürüyen kardeşler, köprünün ortasında bir araya geldiler ve özlemlerle kucaklaştılar.

Büyük kardeş bir ara arkasına baktığında, çantasını toplayıp, oradan ayrılmakta olan ustayı gördü. "Gitme, dur, bekle?" diye seslendi ona. "Sana yaptıracağım birkaç iş daha var, çiftliğimde..."

Usta gülümsedi: "Ben buradaki işimi tamamladım, gitmem gerek", dedi ve ekledi: "Yapmam gereken daha çok köprü var..."

"Köprüleri kurabilecek gücünüz hiç eksik olmasın, Köprüleri kurduktan sonra da, yıkılmaması için sık sık bakımını yapın, yani sevdiklerinize zaman ayırın, o köprü yoluyla sık sık gönüllerini ziyaret edin." Cumanız hayırlara vesile olsun.

Gönül Köprüleri kurun zira adamın düşmanını anasıda doğurur.

Kaybetmeyi ahlaksız bir kazanca tercih et. İlkinin acısı bir an, ötekinin vicdan azabı bir ömür boyu sürer. Bazı idealler o kadar değerlidir ki, o yolda mağlup olman bile zafer sayılır. Bu dünyada bırakacağın en büyük miras dürüstlüktür...

Bestami YAZGAN

YALIN YÜREK

Pervaz vurup aşk oduna
Düşenlere selam olsun.
Hasret içre döne döne
Pişenlere selam olsun.

Yakıp gönül ocağını,
Alıp sevgi sancağını,
Bismillah'la kin dağını
Aşanlara selam olsun.

Sabır taşı soylu mihenk,
Azim gerek, iman gerek.
Hak yolunda yalın yürek
Koşanlara selam olsun.

Cennet düşünce yâdına,
Dönüp bakar mı ardına?
Ermek için muradına
Coşanlara selam olsun.

Bitince hayret zamanı,
Gelmeli gayret zamanı.
Dalga dalga met zamanı
Taşanlara selam olsun.

Bestami YAZGAN

Rüstem AHRAZOĞLU

ÇÖPLÜK

Çöplük deyip geçme o çöplük hem Üretim yeridir hem de tüketim yeridir. Kurtlar, Sinekler bir sürü böcekler çürümüş meyvelerde, kemik ve et gibi şeylere yumurta bırakırlar ve orada çoğalırlar. Bunları da bütün kuşlar kertenkeleler yerler.

Çöplükten köpekler kediler ormanda yiyecek bulamayan kurtlar, ayılar, çakallar, tilki ve kısaca bütün göç hayvanları yararlanır ama adı çöplüktür.

İnsanlar çöp arabasını alırlar gelirler çöplük denen yere orda kimisi atılan yiyecek, kimileri yiyecek kimi insanlar para edecek hurda toplarlar. Çöplük iş adamlarına da ekmek verir onlarda geri dönüşüm sağlar. Oradan çıkan malzemeler geri dönüşüm fabrikalarında işlenir. Çöplük insanlara kurda, kuşa geçim kaynağı olan bir fabrikadır

YABİZ

İnsan insana ne verir.

Baba işten gelmiş yorgun artın bir of çekmiş kanepeye oturmuş oğluna “olun bana bir soğuk su ver de yüreğim soğusun” demiş.

Oğlan da bir of çekmiş; “Ya baba seninki de iş mi şimdi, zaten anam sofrayı serecek en fazla yarım saat sürer o zaman sofraya suda getirirler içersin şimdi ben kalkıp da su getiremem, benim telefonda bir oyunum var ben şimdi oyun oynuyorum.”

Baba oğluna yürekten bir bakar gözleri yaşarır. “Tamam oğlum demek ki zamana dedikleri bu olsa gerek” ve döner kızına; “Kızım bana bir su verir misin kızından net ve kısa cevap baba duymadın mı abimden? Anam sofraya su getirecek.

Kız anasına seslenir; “Ana babam susamış sofraya su da getir.”

Anası kızına; “kızım babana sor hele eve gelene kadar hiç mi su içmemiş ille dar zamanda o da su ister işimi bitirdim mi getiririm beklerse, beklemezse kalsın içsin suyunu. Onu da mı be vereceğim. Adamcağız yorgunluktan olduğu yere uyur su içmeden.

Rüstem AHRAZOĞLU

AĞLADIM YÂR

Yüreğimi verdim sana
Parça, parça eyledin yâr
Serdim bu ömrümü yere
Tepeledin, ağladım yâr.

Gözyaşımdan su içirdim
Seni kalbime göçürdüm
Kuş ettim gökte uçurdum
Kıymetimi bilmedin yâr.

Gönlümün köşe bucağı
Söndürdün yanan ocağım
Boş koydun kolum, kucağım
Boş hayaller kurdurdun yâr.

Ahrazoğlum çınar dalı
Her arı yapmaz ki balı
Viran eyledin yuvamı
Darmadağın eyledin yâr.

Rüstem AHRAZOĞLU

Nermin Yılmaz
KILIÇ

DİKENİN SIRRI

Toplumumuzda sıkça kullanılan bir söz vardır: “Gülü seven dikenine katlanır.” Genellikle bu söz, sevdiğimiz insanın zor yanlarını kabul etmek, hoşumuza gitmeyen davranışlarını sineye çekmek gerektiği şeklinde yorumlanır. Hatta zaman zaman, yanlış ilişkilerin veya tahammül edilmemesi gereken durumların üzerini örtmek için bile kullanılır.

Geçen gün bir gülü koparmak isterken bu söz aklıma geldi. O anda fark ettim ki, gülün güzelliğiyle birlikte dikenleri de anlamlı. Çünkü o kadar güzel bir çiçeği biz çok kolay koparabilseydik, belki de bu kadar kıymetli olmayacaktı. Aslında diken, gülü koruyor.

Oysa biraz daha yakından baktığımızda, bu sözün başka bir yönünü görebiliriz. Gül, güzelliği ve zarafetiyle herkesin dikkatini çeker. Ama aynı zamanda dikenleriyle de korunur. Diken olmasaydı, gül çok daha kolay koparılır, belki de değeri daha az hissedilirdi. Diken, aslında gülün kusuru değil; onun varlığını sürdürebilmesinin şartıdır.

Bunu düşündüğümüzde akla şu geliyor: İnsan ilişkilerinde de sınırlar, hayır diyebilme becerisi, kişisel duruş ve değerlerimiz bizim dikenlerimizdir. Bizim “korunaklarımız” olmazsa, tıpkı dikensiz bir gül gibi kolayca zarar görebiliriz. Demek ki mesele sadece gülün dikenine katlanmak değil; dikenin gülü koruduğunu, hatta gülü gül yapan şeyin biraz da o dikenler olduğunu fark edebilmektir.

Belki de toplum olarak bu sözü yeniden okumalıyız:

“Gülü seven dikenine katlanır” değil,
“Diken, gülü korur; sevgi de sınırlarla var olur.”

Nermin Yılmaz KILIÇ

SEVDİĞİM

Kokun burnumda tütüyor
Göresim geldi sevdiğim
Yaş geçti ömür bitiyor
Göresimiz geldi sevdiğim

Sessiz acı günler geçti
Kaderim Ayrılık biçti
Sensiz yaşamak çok güçtü
Göresimiz geldi sevdiğim

Yaşadığım anımdasın
Hissederim canımdasın
Yüreğimde kanımdasın
Göresim geldi sevdiğim

Günlere adım atarken
Her akşam güneş batarken
El açıp dilek tutarken
Göresim geldi sevdiğim

Haticem sır göz yaşımda
Saçlar ağardı başımda
Kemale ermiş yaşımda
Göresim geldi sevdiğim

01.09.2025
Hatice ABUL
Ankara

BENİ DE GÖTÜRÜN

Üniversitede birlikte okumuşlardı. Yıllarca sürmüştü arkadaşlıkları. Nihayet ailelerinin onayını alarak evlenmeye karar vermişler, üç gün önce de düğünlerini yapmışlardı. Her ikisi de öğretmendi. Baykan'ın ataması iki yıl önce yapılmıştı. Nurcan ise kadrosuzluk nedeniyle iki yıl boşa kalmış, henüz atanabilmişti. Eş durumundan dolayı onu da Baykan'ın görev yaptığı ilçeye vermişlerdi.

Baykan'ın görev yaptığı ilçede terör kol geziyordu. Hemen her gün silahlar patlıyor, bombalar atılıyor, gösteriler birbirini izliyordu.

Kırlara çıkamaz olmuşlardı nice zamandır. Çayda balık tutmaya, piknik yapmaya, çayın ötesindeki yeşil ormanlarda dolaşmaya hasret kalmışlardı. Pencereden karlı dağları bile izleyemiyorlardı gönül rahatlığıyla. Durum günden güne daha da kötüleşmekteydi.

Baykan, Nurcan'a anlatmıştı bütün bunları evlenmeden önce. Nurcan, gözlerinin içine bakarak:

-Senimle cehenneme bile giderim, demişti Baykan'a.

Ancak Nurcan'ın annesi duydukları karşısında endişelenmiş:

-Kızımı oralara göndermem, diyecek olmuştu bir keresinde. Ama Nurcan'ın gözündekikararlılığı görünce sus pus olmuş, söylediklerini yutuvermişti.

O sabah Baykan'ın çalıştığı ilçeye doğru yola çıkmışlardı. İlçeye giden minibüse bindiklerinde bir hayli heyecanlıydı ikisi de. Düğün telaşından sonra nihayet baş başa kalabileceklerdi. Birbirinin elini sımsıkı tutmuşlar, Nurcan başını Baykan'ın omzuna yaslamıştı. Diğer yolcuların bakışlarına aldırmadan kısık sesle sohbet ediyorlardı. Kentin çıkışındaki kontrol noktasında vardıklarında polisler minibüsü durdurdular. Kimlik kontrolü yaptılar. Kimlik kontrolü yapıldıktan sonra devam etmelerine izin verildi.

Yol hafif bir meyille vadiye doğru iniyordu. Yolun kenarındaki trafo binasında kurşun delikleri vardı. Birdenbire yükselen sağ yamaçta kayalar asılı vaziyetteydiler. Sanki yerlerinden kopup üzerinize gelecekmış gibi duruyorlardı. Nehir vadi yatağına yayılmış, köpükler saçarak, acelesi varmış gibi koşuyordu. Nehrin kıyısında birkaç ev yan yana dizilmişti. Bahçeler bakımsızlıktan viran haldeydi.

Ormanlarla kaplı yamaçlar giderek birbirine yaklaştılar. Vadi daraldı. Virajlar birbirini izlemeye başladı. Yol kenarında yürümekte ya da hayvanlarını otlatmakta olan hiç kimse gözüküyordu. Trafikteki araç sayısı şaşkıncak kadar azdı. Yola yer yer irili ufaklı taşlar yuvarlanmıştı. Minibüs şoförü bu taşlara çarpmamak için olağanüstü bir gayret gösteriyordu.

Nedense herkes suskundu minibüste. Bu suskunluğa Nurcan'la Baykan da katıldılar. Duyulan sadece motorun gürültüsü ve nehrin uğultusuydu. Minibüs, nehrin üzerindeki köprüden karşı yamaca geçti. Karşı tepede bacası tütmekte olan bir bina göze çarpıyordu. Nurcan'ın gözlerindeki merakı fark eden Baykan:

-Orası karakol, dedi.

Tırmanmaya devam etti minibüs. Karakola yaklaştıklarında ilk fark ettikleri hakim noktalardaki nöbetçi kulübeleri oldu. Kulübelere kum torbaları yerleştirilmiş, askerler kum torbalarının arkasına mevzilenmişlerdi. Karakolun önünde yolu çevirmiş askerler gözüküyordu. Şoför askerin işaretini beklemeden minibüsü durdurdu. Yolcular isteksiz isteksiz görevli askere kimliklerini uzattılar. Asker kimlikleri toplayıp bilgisayar başındaki arkadaşına götürdü. Her kimlik bilgisayarda tek tek sorgulandı.

-Bu ne iştir? dedi Nurcan. Yirmi kilometrede bir kimlik kontrolü olur mu?

-Burada hayat böyledir, dedi Baykan. Alışacaksın bu duruma.

Kontrol tamamlandıktan sonra kimlikler yeniden iade edildi. Askerler yol verdi. Yalçın kayalıkların altından döne döne yeniden vadiye indiler. Vadi daha bir daraldı, virajlar daha bir keskinleşti. Bazen yirmi metre ilerisi bile gözüküyordu. Hemen yanı başlarında, nehrin iki kıyısında dimdik yükselen kayalar, ağaçlar ve çalılıklar korku salıyordu insanın yüreğine. Kayaların kovuşuna gizlenmiş ikiadam yeterince mermisi olsun koca bir orduyu durdurabilirdi burada.

Tüpleri ürperdi Nurcan'ın. Baykan'ın koluna sımsıkı yapıştı. Kasları tel gibi gerilmişti her ikisinin de. Minibüste nefes bile duyulmuyordu. Yeni bir virajı dönünce önlerindeki köprüyü, köprü'nün ötesinde güvenlik önlemi almış tankları ve askerleri gördüler. .

Veli CUMA

Derin bir nefes aldı Nurcan. “Tanrım, şükürler olsun sana” dedi içinden. Sonra, askerlere takıldı gözleri. Kardeşi de askeri onlar gibi. Kim bilir nerelerden gelmişlerdi buralara? Akıllarından neler geçiyordu?

Sevgilileri ya da eşleri var mıydı acaba? Kaç günleri kalmıştı askerliklerinin bitmesine? “Tanrı kolaylıklar versin, Tanrı onları korusun” diye dua etti onlar için. Askerlerin bakışları altında minibüs yoluna devam etti. Daha da vahşileşen vadi boyunca ilerledi. Uzunca bir sessizlikten sonra:

-Susuyorsun, dedi Baykan, Nurcan'a.

-Doğayı izliyorum.

Vadide bulutlar uçuşuyordu. İnce bir sis tabakası yamaçlara yaslanmıştı. Sonbahar her ağaç yaprağını farklı bir renge dönüştürmüştü, tabloyu zenginleştirmişti. Bu güzel doğanın içinde yeniden suskunluğa büründüler. Gözleri dağlarda, ağaçlarda, renklerde, nehirdeydi. Vadi yeniden açılmaya başladı. Yol kenarında bir köy evi vardı ve önündeki tarla nehre kadar uzanıyordu. Yaşlı bir nine evin önünde oturuyordu. Tümseği aşınca başka evler de çıktı karşısına. Bir de ben karakolum diye bağırın bir bina. Yeni bir kontrol noktasına gelmişlerdi. Alışıldık şekilde kimliklerini görevli askere verip beklemeye başladılar. Nihayet kontrol tamamlandı ve yola çıkmalarına yeniden izin verildi. Vakit, ikinci olmak üzereydi. Karakolu geride bırakıp, ilk viraja girdiklerinde:

-Yaklaştık hayatım, dedi Baykan. On beş kilometre sonra evimizdeyiz.

-Öyle mi? Ne kadar güzel!

Sonra kulağına fısıldadı Nurcan'ın.

-Seni çok özledim.

-Ben de, dedi Nurcan fısıltıyla.

Karşıda bütün heybetiyle bir dağ çıkmıştı ortaya. Dağın üzerinde hiç ağaç gözükmüyordu. Sanki sadece kayalardan oluşmuştu. Bulutlar arasından süzülen ikinci güneşi kayalara çarpıyor, geri yansıyor. Bu dağın karşısı ise dağın aksine yemyeşil bir ormanla kaplıydı. Nurcan, karşılaştığı farklı manzaraya bakmaktan alamadı kendini:

-Tanrım, ne kadar farklı bir doğa!

Yanıt alamayınca Baykan'a döndü:

-Değil mi hayatım? dedi.

-Öyle, dedi Baykan.

Nedense huzursuzluğu artmıştı. Aslında yola çıkarken de rahat değildi. Gerginliğini Nurcan'a hissettirmemek için yoğun çaba harcamıştı yol boyunca. Teröristlerin yol kestiği, öğretmenleri hedef aldığı sık konuşulur olmuştu son günlerde. Nurcan'ın sorusuna kayıtsız kaldığını düşünerek elini avucuna aldı. Eğildi:

-Seni seviyorum, dedi kısık sesiyle.

-Seni seviyorum, diye karşılık verdi Nurcan aynı tonda.

Birbirine daha bir yaklaştılar. Virajlar peş peşeydi. Sık orman yola kadar dayanmıştı. Dere kıyısında durdurulmuş arabaları gördüklerinde her şey için çok geçti artık. Silahlı adamlar hakim tepeleri tutmuş, bir kısmı da arabaları çevrelemişti. Geri dönüp kaçamayacak kadar yaklaşmışlardı olay yerine:

-Eyvah, yolu kesmişler, dedi Baykan.

Nurcan, sımsıkı yapıştı Baykan'ın koluna:

-Bize ne yapacaklar Baykan?

-Biz öğretmeniz, dedi Baykan. Çocukları okutmak, eğitmek, hizmet için buradayız.

-Korkma bacım, dedi yolculardan birisi Nurcan'a. Onlar bir şey yapmaz. Propaganda yapıp yeniden dağlara çekilirler.

İki silahlı adam minibüse yöneldi. İçlerinden birisi kapıyı açtı:

-İnin aşağıya, dedi sertçe.

Yolcular itiraz etmeden indiler.

-Çıkarın kimliklerinizi.

Kimlikler uzatıldı. Sıra Baykan'a gelmişti. Kimliği kontrol ettikten sonra:

-Ne iş yapıyorsun sen?

-Öğretmenim.

Dik dik baktı Baykan'a. Kontrolü tamamladı:

- Sen bizimle geleceksin. Diğerleri arkasını dönüp beklesin, dedi.
- O benim eşim, daha üç günlük evliyiz! dedi Nurcan öne çıkarak.
- Sen konuşma, kes sesini! diye bağırdı silahlı adamlardan biri.

Baykan'ı ormana doğru iteledi:

-Yürü, gidiyoruz.

Baykan direnmek istedi. Ama ensesine çoktan silahı dayamışlardı bile.

-Beni de götürün! diye bağırdı Nurcan arkalarından. O olmadan yaşayamam ben.

Baykan'ı çalılıkların arkasına doğru götürüyorlardı. Onlar uzaklaşırken Nurcan yalvaran gözlerle baktı yolculara. Kimseden çıt çıkmıyordu. Yine az önceki yolcu bozdu sessizliğini:

-Merak etme bacım, biraz sonra bırakırlar eşini. Rahat ol.

Dediklerini yap.

Nurcan devam etti:

-Yardım edin lütfen. Bakın, eşimi götürüyorlar, lütfen yardım edin!

Yolcular korku içindeydi. Sırtlarını dönüp beklediler. Yolculardan umudunu kesen Nurcan,

Baykan'ın peşi sıra koşmaya başladı:

-Beni de götürün, Baykan'sız ne yaparım ben? Ya onu bırakın, ya

beni de götürün.

Çıldırılmış gibiydi:

-Gelme Nurcan! Bin minibüse git, diye seslendi Baykan.

Ama Nurcan dinlemiyordu. Belki de duymuyordu söylenenleri.

-Durdurun şu kadını, diye seslendi silahlı adamların komutanı.

-Dursana be kadın! Canına mı susadın? Dursana!

Nurcan durmuyordu. Adamlardan birisi silahını Nurcan'a doğrulttu ve bir el ateş etti. Nurcan yere düştü. Göğsünden kan fışkırıyordu. Eşini o halde gören Baykan aniden döndü ve ensesine silah dayayan adama yumruğu savurdu. Nurcan'a doğru koştu. Üç adım atmadan kan kusmaya başladı silahlar. Onlarca mermi Baykan'ın bedenini

buldu. Mermiler bir taraftan giriyor, diğer taraftan çıkıyordu. Kan fışkırıyordu mermi deliklerinden. Daha fazla ilerleyemedi. Yerdeydi

Baykan:

-Seni seviyorum, dedi son kez Nurcan'a.

-Seni seviyorum, diye karşılık verdi Nurcan, var gücünü kullanarak..

Birkaç dakika içinde doğa rengini yitirdi. Uğuldayarak akan nehir sustu. Güneş utancından bulutların arkasına saklandı. Zifiri bir karanlık çöktü ortalığa. Ve ay o gece hiç doğmadı.

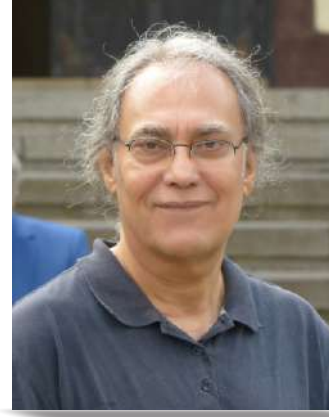
Veli Cuma

"Yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı, yetmişinde bile, mesela, zeytin dikeceksin, hem de öyle çocuklara falan kalır diye değil, ölmekten korktuğun halde ölüme inanmadığın için, yaşamak, yani ağır bastığından."

Ramazan EREN

Hüseyin ER

YARIM KALDI HAYALLER

Belki çok geçti.
Duygularım perişan olmuş.
Güzelim hayallerim .
Su Gibi aktı yıllar.

Keşke hep çocuk kalsaydım.
Büyümeseydim.
O kadar derdim.
Çilem .

Asla olmazdı.
Ağlamaklı olmazdı.
Gözlerim.
Gecenin karanlığı.

Kaybolup gitti.
Oysaki hayallerim.
Takmak asla elde değil.
Herşey yarım kaldı.

Ramazan Eren
Osmaniye

Özledim

Birlikte yaptık yuvayı
Serdik kınalı halıyı
Geçirdik yılları ayı
Yârim seni çok özledim.

Sevgilerim çok yerinde
Dertlerim var ta derinde
Gel artık günün birinde
Yârim seni çok özledim.

Kıpır kıpır gülüşün var
Utanıp ta kaçışın var
Ellerimden tutuşun var
Yârim seni çok özledim.

Triplerin, sert bakışın
Umut verir kalp atışın
Usuldan dudak öpüşün
Yârim seni çok özledim.

Kanma ellerin sözüne
Bakma yalancı gözüne
Bekliyorum dön özüne
Yârim seni çok özledim.

Gül kokulu tenin vardı
Gülüşlerin aklım aldı
Ellerin elimde kaldı
Yârim seni çok özledim.

Hüseyin ER

KİTAP TANITIM

Hacer TUNA

AŞIK SEFER TUNA

Kıdabın Adı : **BİR GARİP ÂŞIK**

Âşık Sefer Tuna'nın hayatı ve eserleri

Yazar: Hacer Tuna

Editör: Bünyamin Taşkaya

Âşık Sefer Tuna'nın hayatı ve eserlerini içeren bir kitaptır.

1933/2007 yılları arasında yaşanmış gerçek bir ömrün hikâyesi dir.

Kitabın isminden, de anlaşıldığı gibi bu hayata garip gelip garipçe yaşamış ve garipçe bu dünyadan göç etmiş bir ömrün öyküsüdür.

Âşık Sefer Tuna ya kim olduğu sorulduğunda

Şükür Müslümanız Galü-bela'dan
Sefil başım ayıkmadı çileden
Dedem göç eyleyip gelmiş Zile'den
Şimdi özüm Papaklar'da duruyom

Âşık Sefer Tuna'nın aile kökeni Azerbaycan Karabağ dan gelmiştir. Kitapta bu detaylara da yer verilmiş olup. Âşık Sefer Tuna'nın aile kökeninde Âşıkların olduğu kitapta onlara da değinilmiştir.

Kitabın içeriği Âşık Sefer Tuna'nın hayatı ve eserleri hayatında yaşamış olduğu anıları gördüğü haksızlıklar ve zorlukla geçen bir hayatın içinde yaşamış olduğu beşeri aşkın ilahi aşka dönüşümü işlenmiştir.

Başına gelen olaylarla ilgili yazmış olduğu eserleri hikayeleri anlatılıp şiirleri eklenmiştir. Âşık Sefer Tuna'nın eserlerinin kızı olarak yitip gitmesine gönül rızası göstermemekti tek amacımız. Bu kitap bir evladın babasına olan ahde vefasıdır.

Hacer TUNA

YALNIZLIK ÜZERİNE

Hani bazen diyorsunuz ya, etrafta kimse kalmadı. Aslında kimse gitmedi, siz seçtiniz yalnız kalmayı.

Güvendiğiniz herkese kırıldınız bir daha geri dönmek üzere.

Dışarıda bıraktınız, bazılarını küserek değil de sessizce.

Çünkü bir daha kırılmaya yanılmaya tahammülünüz yok. siz aslında kimseye darılmadınız, sadece bazılarınıza ikinci şansı veremediniz ,

Çünkü hak etmiyorlardı ve şimdi diyorsunuz ya yalnızım, hayır siz temizsiniz ve temiz insanlar asla kalabalıkta kaybolmazlar.

Altay KIVRAK

Ali KÖŞKER

Ahmet İPEK

HIÇ AKLINA GELMİYO MU ?

Azrail bir gün gelecek
O tatlı canın alacak
Mal mülk burada kalacak
Hiç aklına gelmiyo mu?

Ölüm vardır bileceksin
Gün gelince öleceksin
Kara toprak olacaksın
Hiç aklına gelmiyo mu?

Teneşire koyacaklar
Elbiseni soyacaklar
Dualarla yuyacaklar
Hiç aklına gelmiyo mu?

Kefenleyip saracaklar
Haklarını soracaklar
Namazını kılacaklar
Hiç aklına gelmiyo mu?

Tabutlarla gönderirler
Mezarına indirirler
Kibleye de dönderirler
Hiç aklına gelmiyo mu?

Bör böcekler tarayacak
Güzel tenin çürüyecek
Kemiklerin eriyecek
Hiç aklına gelmiyo mu?

Helvalarını yaparlar
Mevlütlerini okurlar
Elbiselerin yakarlar
Hiç aklına gelmiyo mu?

Mahşer yeri kurulacak
Günah sevap sorulacak
Ödül ceza verilecek
Hiç aklına gelmiyo mu?

ALİ KÖŞKER

DÜZEN Mİ TUTAR

Ayrılık acısı düşmesin başa
Bozulan hayatın düzen mi tutar?
Kafanı vurma sen bir ömür taş
Bozulan hayatın düzen mi tutar?

Gonca gül olsaydın açıp solmayan
Sebepsiz ağlayıp bir gün gülmeyen
Gözlerin sel olup boşa silmeyen
Bozulan hayatın düzen mi tutar?

Gidemez olursun kapanır önün
Ne bir günün olur nede bir dönün
Sevdaya duyulsa her yerde ünün
Bozulan hayatın düzen mi tutar?

Özlemin çektirir yüreğin yakıp
Her zaman ah çeken dağlara bakıp
Haykırsan yüksekde bir yere çıkıp
Bozulan hayatın düzen mi tutar?

Yaradan edenin koymaz yanına
Girme sen habersiz onun kanına
Yakışmaz sevenin gençlik şanına
Bozulan hayatın düzen mi tutar?

Ahmet'e yaptığın gözünden gelsin
Bakışlar ok gibi yüreğin delsin
Komşular toplanıp yüzüne gülsün
Bozulan hayatın düzen mi tutar?

Ahmet İPEK

Kültür ve Turizm
Bakanlığı Kalem Şairi

CENNET GELGEÇ

Aydınlara mahallemizin içinden yetişmiş .bir Hanfendi kişilik, uzun yıllar ev hanımı olarak aile bireylerine hizmet etmiş onlara can canan olmuş .

Semt pazarlarında tezgah darlık yapan eşinin sabah erken akşam geç vakitlere kadar yolunu gözlemiş bir dişi.

Zaman gelip

Çocukları yetiştiğinde Bir karar alarak yeter ev hanımlığı bir yerlerden başlamam gerek diyerek .

İş ve çalışma hayatına atılan bir kadın.

Konfeksiyon dükkanı açtı eşiyile aynı meslek olduğu için dar gelen geliri.

Değiştirmek istedi. Ve kuaför salonunda eleman olarak kendini geliştirdi kısa zaman sonra mesleğini icra edip CG adında bir güzellik ve kuaför salonu açtı.

Hiç durmadan müşterilerinin memnuniyetini baz alarak işini ve başarısını geliştirip kendinden söz ettirmeyi başardı. Aynı zamanda ek iş olarak ve yasal sertifika alarak hacamat işlerini randevulu halde usulüne ve adabına uygun bir şekilde yapıyor .

Kuaför işlerinde ve hacamat işlerinde, ve ayreten bir Anne, bir eş, bir gelin, kendisine ev işlerinde de başarılar dileriz.

AYDINLAR KÜLTÜR SANAT DERGİSİ olarak CENNET GELGEÇ hanıma yolu açık olsun deriz ..

Bir dördük gönderdi bizlere onada yer vermeden geçmeyelim.

Bir azimdir yaşamak .

Yaşarken Barış içinde savaşmak .

Mücadele verip alın teri kazanmak .

Bir azimdir yaşamak .

Sabır ile şükür etip yarınki yollara ,

Tezden çıkıp kısmet aramak.

SALON CG
KENDİNİ ŞİMARTMANIN
TAM ZAMANI

- CİLT BAKIMI
- MANİKÜR / PEDİKÜR
- LAZER EPİLASYON
- SAÇ KESİMİ
- OMBRE / SOMBRE
- RÖFLE
- TÜM BOYAMA İŞLEMLERİ

0534-857-81-99 @_saloncj

SEÇİLİ işlemlerde Eylül ayı kampanyası %20 indirim

